

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

સ્વ સ્વ સ્વ

પુસ્તક ૪૩ મું.

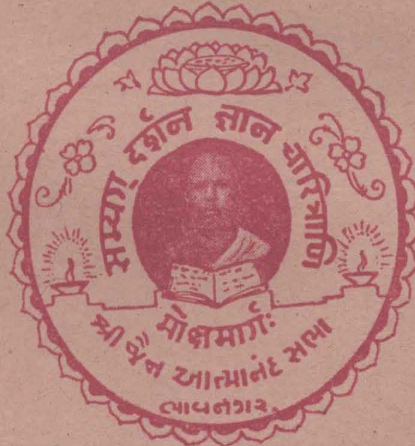
સંવત ૨૦૦૨.

આત્મ
સં. ૫૦

અંક ૭ ભા.

મહા : ફેબ્રુઆરી.

તા. ૧૦-૨-૧૯૪૬.

વાર્ષિક લવાજમ રૂ. ૧-૧૨-૦ પોસ્ટેજ સહિત.

પ્રકાશક—

— : શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા-ભાવનગર : —

અ નુ ક મ શિ કા.

૧	શ્રી શાંતિનાથ તીર્થ કરનું સ્તવન	...	લે. શ્રી વિજયપદ્મસૂરિ.	૧૦૯
૨	વિચારશ્રેણી	...	લે. આ. શ્રી વિજયકરતૂરસૂરિજી મહારાજ	૧૧૦
૩	વિક્રમરામને જૈન યનાવનાર શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકર.	લે. આ. શ્રી વિજયપદ્મસૂરિજી		૧૧૨
૪	વાદ-પ્રતિવાદના ભેદ-પ્રભેદો	...	લે. પુણ્યવિજયજી મં. સં. પાશ્વિક	૧૨૧
૫	પ્રમાદથી સત્યાનાશ	...	લે. ચોકસી	૧૨૫
૬	વર્તમાન સમાચાર	...	સભા	૧૨૮

નવા થયેલા માનવંતા સભાસદો.

- ૧ શેઠ સાહેબ ખુશાલભાઈ ખેંગારજીભાઈ. મુંબઈ પેટ્રન
- ૨ શેઠ અંબાલાલ લલુભાઈ પરીખ (બોરસદવાળા) મુંબઈ લાઈફ મેમ્બર (૧)
- ૩ ઘેલાભાઈ અમરચંદ દલાલ મુંબઈ (૨)
- ૪ વસન્તરાય મણિલાલ શાહ વા. મેમ્બર દામનગર

અમારું સાહિત્ય પ્રકાશન ખાતું (પ્રેસમાં).

તપોરતન મહોદધિ-પ્રતાકાર, શ્રી બૃહત્ કલ્પસૂત્ર છેલ્લો જીટો ભાગ, શ્રી ત્રિષ્ટિ શ્લોકા પુરૂષ ચરિત્ર મૂળ તથા શ્રી સંઘપતિ ચરિત્ર, શ્રી પાશ્વ ચરિત્ર તથા શ્રી વસુદેવ હિંદી-ભાષાંતરો અને શ્રી મહાવીરના સમયની મહાદેવીઓ છપાય છે, શ્રી વસુદેવ હિંદીમાં આર્થિક સહાયની જરૂર છે. શ્રી અજિતનાથ ચરિત્ર, શ્રી સંભવનાથ ચરિત્ર, શ્રી સુમતિનાથ ચરિત્ર, શ્રી શાંતિનાથ ચરિત્ર, શ્રી આદર્શ મહાન પુરૂષ શ્રી રામચંદ્રજીનું ચરિત્ર સચિત્ર પૂર્વાચાર્યકૃત વિસ્તારપૂર્વક, ગુજરાતી ભાષામાં, શ્રી આદિનાથ પ્રજ્ઞ જેવું સુંદર વિવિધ રંગોથી સચિત્ર, અનુપમ છપાવવાના છે. કાર્મ પુણ્ય પ્રભાવક જૈન યંધુઓની આર્થિક સહાય મળે છપાવવાનું કામ શરૂ થશે.

જૈન ઐતિહાસિક ગુર્જર કાવ્ય સંચય.

(સંગ્રહક અને સંપાદક શ્રી જિનવિજયજી સાહેબ, આચાર્ય, ગુજરાત પુરાતત્ત્વ મંદિર)

શ્રી જૈન શાસનની ઉન્નતિ કરનારા આચાર્યો, સાધુઓ સાધ્વીઓ અને ગ્રંથસ્થાના જીવનચરિત્ર સૌરભને પ્રસરાવનારા, પ્રાચીન ગુજરાતી ભાષામાં રચાયેલ પ્રમાણિક ઐતિહાસિક ગ્રંથો, કાવ્યો અને રાસોનો સંગ્રહ આ ગ્રંથમાં આવેલો છે. અનેક જૈન વિદ્વાનો પાસે સંપાદનકાર્ય કરવામાં આવેલ છે.

તેનો રચનાકાળ યૌદ્ધમા સૈકાથી પ્રારંભી વીસમા સૈકાના પ્રથમ ચરણ સુધી સાકાચાર સૈકાનો છે. પંદરમા સૈકા પછીના આચાર્યોએ ગુજરાતી ભાષામાં તે તે સમયમાં તે તે પ્રાન્તમાં પ્રાપ્ય ભાષા

(અનુસંધાન ટાઇલ પાનું ૩)

આ સભાના માનવંતા પેટ્રન સાહેબ—

જૈન નરરત્ન દાનવીર:—

શેઠ સાહેબ શ્રી ખુશાલજીભાઈ ખેંગારજીભાઈ-મુ'બઈ.

થી મહોદય પ્રેસ-ભાવનગર.

આ સભાના નવા થયેલા માનવંતા પેટ્રન સાહેબ.

જ્યાં પ્રાચીન શ્રી ભદ્રેશ્વર તીર્થ આવેલું છે, જ્યાં શ્રી જગદુશાહ કે જેણે સં. ૧૩૧૫ ની સાલમાં પહેલા દુષ્કાળ પ્રસંગે અનેક દુષ્કાળ પીડિત મનુષ્યોને બચાવી લઈ મહા દાનેશ્વરી થઈ ગયા છે. એવી આર્યભૂમિ કચ્છના મુખ્ય માંડવી નગરમાં શેઠ સાહેબ શ્રી ખૂશાલભાઈનો સં. ૧૯૫૭ ના વૈશાખ વદ ૭ ના રોજ જન્મ થયો હતો. કચ્છ નિવાસી જૈન બંધુઓ પરંપરાથી સાહસિક અને વેપાર વાણિજ્યમાં નિષ્ણાત, ધર્મ શ્રદ્ધાળુ અને દાનવીર તરીકે સુપ્રસિદ્ધ છે. તેમાંના ખૂશાલભાઈ શેઠ પણ એક દાનવીર છે. રૂના બીઝનેસમાં સંપૂર્ણ કૌશલતા ધરાવતા હોઈ એક યુરોપીયન કંપનીના તેઓશ્રી હાલ પ્રમાણિક ભાગીદાર છે. વ્યાપારમાં સારી લક્ષ્મી પ્રાપ્ત થતાં તેઓ અનેક રીતે શુભ દાન પણ કરી રહ્યા છે. તેઓશ્રી સરલ હૃદયી, દેવશુર ધર્મના ઉપાસક, નિરાભિ-માની અને કીર્તિલોભી નહિ હોવાથી અનેક બાબતોમાં શુભ રીતે દાન કરતા હોવાથી અન્યની જેમ દાનવીર તરીકે જાહેરમાં આવ્યા નથી. શુભ સંભાવત કરવાનું જ તેઓ પસંદ કરે છે. તેમનું જીવન ચરિત્ર સંભાવતો વગેરે પ્રગટ કરવાની સભાની માંગણી પણ તેઓશ્રીએ સ્વીકારી નથી. તેમની ઉચ્ચ રહેણી કરણી, સાદાઈ અને માયાળુપણુ જેવા ગુણો અનુકરણીય છે.

પોતાના શહેરમાં હજારોની રકમ ખર્ચી નેત્રયજ્ઞ કરાવ્યો છે. તેથી અનેક મનુષ્યોને નેત્રો અપાવ્યા છે. ગયા વિશ્વયુદ્ધના વખતમાં સસ્તા ભાવે અનાજ ગરીબોને મળે તેવો સ્ટોર પોતાના ખર્ચે ખુલ્લો મુક્યો હતો. મુંબઈમાં પોતાના નિવાસમાં દર વર્ષે શ્રી નવપદજીની યોગી પોતાના ખર્ચે કરાવે છે. પર્યુષણ પર્વમાં પણ દરેક વરસે દેવ, શુરુ, સ્વામીભાઈઓની ભક્તિમાં, શ્રી સિદ્ધાચળજી યાત્રા કરવા જતાં ત્યાં સારા પૈસા ખર્ચે છે. ઉપરોક્ત થોડી હકીકતો બીજે સ્થળેથી મેળવી, આવા શુભ દાનેશ્વરીનું વૃતાંત પણ અનુકરણીય હોવાથી, તેટલી હકીકત પણ પ્રગટ કરી છે. સભાની ચાલતી સુંદર કાર્યવાહી જોઈ અમારી વિનંતિને માન આપી, પેટ્રનપદ સ્વીકારવાથી તેઓ સાહેબનો ઉપકાર માનવા સાથે તેઓશ્રી દીર્ઘાયુ થઈ સુખ શાન્તિપૂર્વક અનેક સંભાવતો કરી આત્મકલ્યાણ સાથે તેમ પરમકૃપાળુ પરમાત્માની પ્રાર્થના કરીએ છીએ.

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

... પ્રકાશક:—શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા—ભાવનગર ...

વીર સં. ૨૪૭૨.

માહ.

પુસ્તક ૪૩ મું.

વિક્રમ સં. ૨૦૦૨.

:: ઇ. સ. ૧૯૪૬ શ્રેષ્ઠઆરી ::

અંક ૭ મો.

શ્રી શાંતિનાથ તીર્થંકરનું સ્તવન.

(લે. આ. શ્રી વિજયપદ્મસૂરીધરજી.)

॥ રાગ-ભાગશર શુદ્ધિ એકાદશી દિન જયારે. ॥

શાંતિ જિણુંદ નિહાળતાં આજે મને રે,
પ્રગલ્ભો હર્ષ અપાર હર્યા ઉપસર્ગને રે;
પરપરિણુતિ દૂરે ટળી સમતા ધરી રે,
હોવે આતમ થીર અસ્થિરતા સંહરી રે. ॥ ૧ ॥

ચિંતામણિ દૃષ્ટાંતથી પ્રભુ સેવના રે,
બનતી સફળ નિમિત્ત જેવી ભાવના રે;
ભેદ જ્ઞાન વિચારણા ધ્યાતા લહે રે,
ધરતાં ધ્યાન વિશેષ પ્રભુરૂપ થઈ રહે રે. ॥ ૨ ॥

દર્શન દર્શન ગુણદીપ્તે થયું થીર કરે રે,
દર્શન મહિમા અપાર જે દુઃખ સર્વિ હરે રે;
ધન્ય કૃતાર્થ હું થયો પ્રભુ દર્શને રે,
પામી નેમિ સૂરીશ શુરુપદ પદ્મને રે. ॥ ૩ ॥

卐

વિચારશ્રેણી.

લેખક—આ. શ્રી વિજયકસ્તૂરસૂરિશ્રી મહારાજ.

પરમાર્થનું સારામાં સારું કાર્ય કેમ ન હોય તો પણ તે યશબુદ્ધિથી ન કરતાં હિત-શ્રેય-બુદ્ધિથી કરવું જોઈએ; કારણ કે હિતબુદ્ધિથી કરવામાં આવતી પ્રવૃત્તિથી આત્માને લાભ મળી શકે છે અને યશબુદ્ધિથી બનાવટી નામધારી ક્ષણવિનશ્વર દેહને જ કેવળ મળે છે.

યશ-મોટાઈ માટે કાંઈ પણ કરનારને મિથ્યા-ભિમાન જરૂર આવે છે. તે બીજા ઉપર અનુબ્રહ્મ કરતો હોય તેમ તેની મનોવૃત્તિમાં રહે છે અને પ્રશંસા સાંભળીને ખૂબ ફૂલાય છે જેથી કરી ઉભયલોકમાં અધઃપાતનું પાત્ર બને છે. યશને માટે જ જીવન તથા ધન વાપરનાર કેવળ પ્રશંસાનો જ લોભી હોય છે. તેને આત્મિક લાભની જરાયે પરવા હોતી નથી.

મિથ્યાભિમાનીનું જીવન કદાચહું વ્યસની બની ગયેલું હોય છે. તેનાં વચન-વિચાર અને વર્તન સ્વ-પરને અહિતકારી કોઈ બતાવે તોયે તે કદાચહુંની સોબત છોડતો નથી.

વિષ ખાવાથી મરી જવાય છે એમ લાલેલો કહે તો માની લેવું અને અલણ કહે તો હસી કાઢવું તે હડાપણસરેલું ન કહેવાય; માટે સાચું સમજી કહે અથવા તો અણસમજી કહે માની લેવામાં જ બુદ્ધિમત્તા-રહેલી છે.

વખણાવવું સહુ કોઈને ગમે છે પણ વખાણવું કોઈને પણ ગમતું નથી. કદાચ કોઈને અંગત સ્વાર્થના અંગે બીજાના વખાણ કરવા પડે તો વખણાવવા જેટલી મનની પ્રસન્નતા હોતી નથી.

મનોવૃત્તિ સુધર્યા સિવાય વર્તન સુધરી શકતું નથી. કદાચ સુધર્યા જેવું દેખાય તો પણ તે સાચું ક્ષણ આપી શકતું નથી; કારણ કે તે સ્વાર્થગર્ભિત હોય માત્ર છે.

સ્વાર્થ હોય તો જ બીજાને હિત દેખાડી શકાય અને પોતાની શારીરિક તથા આર્થિક-સંપત્તિ વાપરીને બીજાને વિપત્તિમાંથી ઉગારી શકાય. તે સિવાય તો મમતાનું ઠાસ બનેલું જડાસક્ત જગત પોતાને મળેલી સંપત્તિ આત્મ-શ્રેય માટે પણ વાપરતું નથી. દીન-દુઃખીને સુખી કરવા જે પ્રયત્ન કરે છે તે દયા કહેવાય છે. તે સિવાય તો દયા જેવી કોઈ વસ્તુ નથી.

પોતે સકર્મક હોવા છતાં અને સુખ-દુઃખ માનવા છતાં પણ બીજાને દીન-દુઃખી જોઈને તેના મનમાં દુઃખ, ઉદ્વેગ કે શોક ન થવાથી તે બીજાને સુખી કરવા કોઈ પણ પ્રકારનો પ્રયત્ન કરતો નથી તે જ તેની નિર્દયતા કહેવાય છે, તો પછી પોતે માનેલું પૌંદ્રલિક સુખ મેળવવા બીજાને દુઃખ આપવું તે તો ઉઘાડી નિર્દયતા જ છે.

કોઈ પણ પ્રકારના અંગત સ્વાર્થને લઈને બીજાના દુઃખોની મન ઉપર અસર થવાથી લાગણીઓ દુભાવવી તે દયા ન કહેવાય; પણ સર્વથા નિઃસ્વાર્થ વૃત્તિથી બીજાને દુઃખી જોઈને દુઃખી થવું તે દયા કહેવાય છે.

દુઃખ બે પ્રકારનું હોય છે: એક તો પોતાનું અને બીજાનું પારકું. પોતાના દુઃખને મટાડવા બીજાના દુઃખને ન ગણવું તે નિર્દયતા અને

બીજાનું દુઃખ દૂર કરવા પોતાના દુઃખને ન ગણવું તે દયા.

સમભાવી જાણની દયા અને વિષમભાવી અણજાણની દયામાં અંતર હોય છે. વિષમ દષ્ટિ અણજાણપણને લઈને ચર્મ ચક્ષુથી જોનારા હોય છે અને સમદષ્ટિ જાણ પુરુષો જ્ઞાનદષ્ટિથી જુએ છે એટલા માટે જ તેઓ સુખસ્વરૂપ આત્મામાં થયેલી અશુદ્ધિ ખસેડવા રૂપ દયા કરે છે, જેમાં પોતે અનુભવેલા કર્મ-જન્ય દુઃખોનું અવલંબન લેવામાં આવતું નથી એટલે પોતાનું દુઃખ ટાળવા પ્રયત્ન કરવામાં આવતો નથી. ત્યારે અણજાણ પોતે અનુભવેલી દીન હીનતાથી થયેલા દુઃખને બીજાના દુઃખ સાથે સરખાવવાથી ઉત્પન્ન થયેલા દુઃખને દૂર કરવા પ્રયત્ન કરે છે કે જેને સ્થૂળ દષ્ટિની દયા કહેવામાં આવે છે. જ્ઞાનિયોની દયામાં આત્મિક સુખની દષ્ટિ હોય છે અને અજાણની દયામાં પૌંદ્રગલિક સુખની દષ્ટિ હોય છે.

દેહાધ્યાસી માનવી, કે જે શરીર અને જીવને જુદા માનતો નથી-શરીરને જ આત્મા માને છે તેના માટે અધર્મ, અનીતિ કે પાપ પૂન્ય જેવું કશું ચે હોતું નથી; કારણ કે તે પોતાને એટલે કોઈપણ નામધારી દેહને સ્વર્ગના સુખ કે નરકના દુઃખ ભોગવતાં જોતો નથી પણ આ જન્મમાં મૃત્યુ પછી અગ્નિમાં બળીને ભસ્મ થતાં કે જમીનમાં દટાતાં જુએ છે.

બહિરાત્મપણું ટળે નહીં અને અંતરાત્માની જાગૃતિ થાય નહીં ત્યાં સુધી નાસ્તિકતા ટળીને આસ્તિકતા પ્રાપ્ત થવી દુર્લભ છે.

મનને ગમે તે ન કહો પણ સાચું હોય તે કહો; કારણ કે બોલતી વખતે જે તમને ગમે છે તે આવતી કાલે નહીં ગમે એટલે બોલેલું ફરશે પણ જે સાચું હશે તેમાં ફેરફાર નહીં થાય.

લોભી માણસને પ્રમાણિકપણની પરવા

હોતી નથી; કારણ કે લોભ અને પ્રમાણિકતાને આડવેર છે એટલે બંને સાથે રહી શકતાં નથી છતાં લોભી માણસ પ્રમાણિક કહેવડાવવાનું સાહસ કરે છે. વિચારવામાં, બોલવામાં અને વર્તવામાં ભૂલ કરે છે એમ બીજાને કહેતાં પહેલાં તેનો આશય, ધ્યેય, ઉદ્દેશ સાચી રીતે જાણી લેવો પણ પોતાના વાણી, વર્તન અને વિચારની સાથે સરખામણી કરી બીજાની ઘૂણા કરવાનું સાહસ ન કરવું તે જ ડહાપણભરેલું કહેવાય.

દ્વેષ બુદ્ધિતા આશ્રિત પોતાનાં વાણી, વિચાર અને વર્તનથી અજ્ઞાનિયોમાં આદર મેળવી કુલાવું તે એક પ્રકારની અજ્ઞાનતા જ કહી શકાય; કારણ કે પોતાની કોઈપણ પ્રકારની પ્રવૃત્તિમાં જ્યાં સુધી ઉત્તમ જ્ઞાની પુરુષો સહમત ન થાય ત્યાં સુધી ઉત્તમતા મેળવી શકાતી જ નથી; માટે પોતાની પ્રવૃત્તિની અજ્ઞાનીઓથી કરાયેલી પ્રશંસાથી રાજ થવું નહીં. સાચી રીતે શીખ્યા સિવાય બીજાને શિખામણ આપવાના કોડ સેવવા તે મૂર્ખતા છે.

સાચો વેપાર કરતાં શીખવો તે જ ઉત્તમતા કહી શકાય; પણ અમુક ખોટો વેપાર કરે છે, એમ જનતાને જણાવવા પ્રયાસ કરવો તે દ્વેષ-ગર્ભિત અધમતા જ કહી શકાય છે કે જેનું પરિણામ કલેશ અને ઉદ્વેગ સિવાય બીજું કંઈ પણ સ્વપરહિતકારી આવી શકતું નથી.

મિથ્યાભિમાનના અંગે જે કોઈ પોતાના મનમાં એમ સમજે છે કે-હું ગુણવાન છું, બુદ્ધિમાન છું, વિદ્વાન છું, ધનવાન છું, કળાવાન છું અને ગર્વની ગાંડાઈમાં બીજાને તુચ્છ સમજી જનતામાં પોતાની મહત્વતા જણાવવા પ્રયાસ કરે છે તે બધી વાતે વંચિત જ રહે છે અને શિષ્ટ જનતામાં અનાદરનું પાત્ર બને છે.

બોલવામાં અને લખવામાં આશયના ઓળા

વિક્રમરાજને જૈનધર્મી બનાવનાર શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકર

॥ લેખક આચાર્ય શ્રી વિજયપદ્મસૂરિ ॥

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૧૦૪ થી શરૂ)

ત્રણે ભુવનમાં વિજય પમાડનાર આ ધર્મ-લાલના પ્રભાવે જ્યાં મહોન્મત્ત હાથીઓ રાજ-દરબારમાં મહાલતા હોય, તથા શીઘ્ર ગતિએ ચાલનારા ઘોડા હેષારવ કરી રહ્યા છે, પુષ્કળ સૈન્યાદિ સાધનો શોભી રહ્યા છે, સુંદર સ્ત્રીઓ સેવામાં હાજર રહે, મસ્તકે છત્ર શોભે, આબુ-ખાબુ ચોમેર ચામર વીંજાય, આવી ઉત્તમ રાજ્ય-લક્ષ્મી મળે છે. તથા તેવા ધર્મની સાધના કરવાથી અનુક્રમે સ્વર્ગ-મોક્ષના પણુ સુખ મળે છે. બીજા આશીર્વાદો આ ધર્મલાલરૂપ આશીર્વાદની આગળ તુચ્છ સમજવા. આવો મહાપ્રભાવશાળી ધર્મલાલ અમે તમને દીધો છે.

આ બીના સાંભળીને રાજ વિક્રમાદિત્ય બહુ જ રાજ થયા ને હાથી ઉપરથી નીચે ઉતરીને વંદન કરી નોકરની મારફત એક કોડ સોનૈયા મંગાવીને સૂરિજની આગળ મૂકીને કહ્યું કે-હે દિવાકરજી મહારાજ ! આપ કૃપા કરીને

આ સોનૈયા સ્વીકારો. એમ બે વાર કહ્યું ત્યારે સૂરિજ મહારાજે વિક્રમને કહ્યું-હે રાજન્ ! તમે જૈન સાધુના આચારને જાણતા નથી માટે તમે અમને સોનૈયા આપવા ચાહો છો. જૈન સાધુઓ ધનમાત્રને સેંકડો દોષનું કારણ અને પ્રવ્રજ્યાને નાશ કરનાર જાણીને એક કોડી પણ પાસે રાખતા નથી. ૧ લોચ કરવો, ૨ છત્રી જોડાનો ત્યાગ કરીને પગે ચાલતા ઇર્યાસમિતિ જાળવીને વિહાર કરવો, ૩ માધુકરી વૃત્તિએ અચિત્ત નિર્દોષ આહાર પાણી ધર્માધાર શરીરને ટકાવવા માટે ગ્રહણ કરાય, ૪ સંપૂર્ણ જીવદયા પાળવી, ૫ હિત, મિત, પ્રિય, સત્ય વચન ખાસ કારણે બોલાય; માલીકની રજા સિવાય કોઈ પણ સ્ત્રીજ લેવી નહિ, ૬ સ્ત્રીસંગનો સર્વથા ત્યાગ કરીને નિર્દોષ મન, વચન, કાયાથી બ્રહ્મચર્ય પાળવું, ૭ સંયમ નિર્વાહની ખાતર જ નિર્મમત્વ ભાવે ખાસ જરૂરી વસ્ત્રપાત્રાદિ રાખવા, ૮ છકાયની

પડયા સિવાય રહેતા નથી અને તે સાંભળનાર તથા વાંચનારને અસર કર્યા સિવાય રહેતા નથી, જેથી પરિણામે આશયને અનુસરીને જ લાલ તથા હાનિ કરવાવાળું નીવડે છે.

રહસ્ય જાણ્યા સિવાય અને અનુભવ મેળવ્યા સિવાય લખેલું અને બોલેલું કેવળ વાંચીને તથા સાંભળીને અમે પણ કાંઈક છીએ એમ જનતાને બતાવવા કાગળ કાળા કરવા કે થુક ઉડાડવું તે જનતાને હાનિકર્તા જ નિવડે છે; કારણ કે

આવા માણસોને ક્ષુદ્રસ્વાર્થ સાધવા ગમે તેવાની પ્રશંસાની જરૂરત છે પણ સ્વપરશ્રેયની કાંઈ પણ પરવા હોતી નથી.

ત્યાગી કહેવાતો હોય કે ભોગી કહેવાતો હોય; પણ જ્યાં સુધી જૂઠી પ્રશંસાની પરાધી-નતામાંથી મુકાતો નથી ત્યાં સુધી આધ્યાત્મિક વાતો કરવાનો પણ અધિકારી નથી, તો પછી આત્મિક ગુણો મેળવવાની તો વાત જ ક્યાંથી હોય ?

વિક્રમે જૈન યનાવનાર શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકર. ❀

૧૧૩

સંપૂર્ણ રક્ષા કરવી, ૬ પાંચ ઇંદ્રિયોને, મનને વશ કરવા, ૧૦ પરીષદ ઉપસર્ગ સહન કરવા, રાત્રિભોજનનો સર્વથા ત્યાગ વગેરે પાળે તે જ જૈન સાધુ કહી શકાય. (આ પ્રસંગે ગુરુમહારાજે વિસ્તારથી સાધુનો આચાર રાજને સમજાવ્યો હતો.) આ પ્રકારે અમારે આચાર હોવાથી સૌનૈયાને લેવાની વાત તો દૂર રહી, પણ અમે સ્પર્શ પણ ન કરીએ. આ પ્રમાણે સૂરિજીએ કહ્યું ત્યારે રાજા વિચારમાં પડ્યો કે-મેં આ કોડ સૌનૈયા દઈ દીધાં, તેથી મારાથી તો પાછા લઈ શકાય જ નહિ.

આ પ્રસંગે સૂરિજીએ કહ્યું કે-હા રાજા! જો તમારી ઇચ્છા હોય તો આ શ્રાવકો કોડ સૌનૈયા જિનમંદિરોનો ઉદ્ધાર કરવામાં વાપરે. રાજા વિક્રમે કહ્યું-લલે ખુશીથી તે સૌનૈયા જીર્ણોદ્ધારમાં વપરાય. આ રીતે શ્રાવકોએ તે સૌનૈયા જીર્ણોદ્ધારમાં વાપર્યાં. આ યનાવ જોઈને રાજા વિક્રમના હૃદયમાં સચોટ છાપ પડી કે-સાચા ત્યાગી અને નિઃસ્પૃહી જૈન સાધુઓ જ સાચા ગુરુ તરીકે માનીને પૂજવા લાયક છે. તેમની ભક્તિ કરવાથી આત્મા નિર્મલ થાય, ને ઉપદેશ સાંભળવાથી સત્ય ધર્મ સમજાય, ને તે ધર્મને સાધી સંસાર-સમુદ્રનો જરૂર પાર પામી શકાય.

રાજા વિક્રમાદિત્ય આચાર્ય મહારાજશ્રી સિદ્ધસેન દિવાકરજીના વિવિધ તત્ત્વસ્વરૂપને જણાવનારા વ્યાખ્યાનો જુદા જુદા પ્રસંગે સાંભળીને શ્રી જિનધર્મના પૂર્ણરાગી બન્યા. શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકરના વિશેષ પરિચયને લઈને રાજા વિક્રમાદિત્ય જૈનધર્મારાધક કઈ રીતે બન્યા તે બીના આગળ જણાવીશ.

એક વખત વિહાર કરતા કરતા સપરિવાર સૂરિજી મહારાજ ચિતોડગઢ પધાર્યાં. ત્યાં રહેલા એક કીર્તિસ્તંભની અંદર દૃષ્ટિવાદના ભેદ

તરીકે ગણાતા ‘પૂર્વ’ એવા નામે પ્રસિદ્ધ આગમોની પ્રતો ગોઠવેલી હતી. સ્તંભનું ઢાંકણું બંધ કરી આબુખાબુ જલ, અગ્નિ વગેરેના ઉપદ્રવથી બચાવનારી ઔષધિઓ લગાડી હતી. સૂરિજી મહારાજે તે ઔષધિઓના ગંધ ઉપરથી વસ્તુઓ જાણીને તેનાથી ઊલટા ગુણવાળી ઔષધિમિશ્રિત પાણી છાંટીને તે(સ્તંભ)ને ખુદ્દો કર્યો. તેમાંની એક પ્રતને શરૂઆતથી વાંચતાં સર્ષપ વિદ્યા અને સુવર્ણ વિદ્યા સૂરિજીના વાંચવામાં આવી. તેમાં રહેલી સર્ષપ વિદ્યાનો પાઠ ગણીને મંત્રેલા જેટલા સરસુવો (સરસના દાણા) જળાશયમાં નાંખે તેટલા ઘોડેસ્વારો તેમાંથી નીકળીને શત્રુના લશ્કરને હરાવીને પાછા અદશ્ય થઈ જાય. એ સર્ષપ વિદ્યાનો પ્રભાવ જાણવો. બીજી વિદ્યાનો પાઠ ગણીને મંત્રેલા ચૂર્ણને (લોહું) વગેરેની ઉપર) ચોપડવાથી કોટી સુવર્ણ ઉત્પન્ન થાય. (બનાવી શકાય.) એ બીજી સુવર્ણ વિદ્યાનો પ્રભાવ જાણવો. સૂરિજી મહારાજે બે વિદ્યાઓ જાણી લીધા બાદ જ્યાં આગળ બીજું પાતું વાંચવા જાય છે ત્યાં તો સ્તંભની અધિષ્ઠાયક દેવીએ તે પ્રત લઈ લીધી ને સ્તંભ પણ પહેલાંની માફક બંધ થઈ ગયો.

કુમારપુરનો રાજા જૈન થયો

શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકરજી મહારાજ ચિતોડ-ગઢથી વિહાર કરી ફરતા ફરતા કુમારપુર નામના નગરમાં પધાર્યાં. ત્યાંના રાજા દેવપાળે સૂરિજી મહારાજને નમન કરી કહ્યું કે-હા ગુરુમહારાજ! મારા આ કુમારપુર નગરની આબુખાબુના સીમાડાના રાજાઓ મારું રાજ્ય છીનવી લેવાને ચાહે છે, માટે આપ કંઈ કૃપા કરો, તો મારું રાજ્ય સ્થિર થાય ને હું શાંતિમાં જીવન ગુજારું. તે સાંભળીને સૂરિજી મહારાજે ભાવિ લાભને જાણી સર્ષપ વિદ્યાના બળે શત્રુના સૈન્યનો ઉપદ્રવ દૂર કરી રાજાની માગણી પૂરી

કરી. આ પ્રભાવ જોઈને દેવપાળ રાજ સૂરિજી મહારાજનો ભક્ત થયો ને ધર્મદેશના સાંભળી જૈનધર્મી બન્યો.

ભૂલની સુધારણા.

રાજા દેવપાલના આગ્રહથી બંદીજનોથી સ્તુતિ કરાતા સૂરિજી મહારાજ દરરોજ સુખાસન(પાલખી)માં બેસી રાજસભામાં જવા લાગ્યા. આ પ્રમાદ ખીના બાણીને તેમના ગુરુ વૃદ્ધવાદી મહારાજ વેષ બદલીને કુમારપુરમાં આવ્યા. જ્યારે સિદ્ધસેનસૂરિ રાજસભામાં જવાને નીકળતા હતા, તે વખતે તેમના સુખાસનના દંડને વૃદ્ધવાદી પોતાના ખભા ઉપર લઈ અસ્તવ્યસ્ત (આડાઅવળા) ચાલવા લાગ્યા. આમ કરતાં તે વૃદ્ધને જોઈને ગર્વિષ્ઠ સૂરિજી મહારાજ બોલ્યા કે-“ ભૂરિ ભારભરાકાન્તે(તઃ) સ્કન્ધોડયં તવ બાધતિ ” એટલે હે વૃદ્ધ ! ઘણો ભાર ઉપાડવાથી (લાગવાથી) શું તારો ખભો ડુંખે છે ? તે સાંભળીને વૃદ્ધવાદી બોલ્યા કે-હે સૂરિ ! “ ન બાધતે સ્કન્ધો બાધતિ બાધતે યથા ” એટલે તમે જે બાધતેને બદલે બાધતિ બોલ્યા તે પ્રયોગ જેવી બાધા (પીડા) કરે છે, તેવી બાધા (પીડા) મારો ખભો કરતો નથી. આ વચનથી વૃદ્ધવાદીએ સિદ્ધસેનને જણાવ્યું કે તમારે બાધતિને બદલે બાધતે એમ શુદ્ધ પ્રયોગ બોલવો જોઈએ. આ વચન સાંભળીને સૂરિને શંકા થઈ કે-આ રીતે મારી ભૂલ કાઢનાર મારા ગુરુ જ હોવા જોઈએ કારણ કે ખીજે કોઈ ભૂલ કાઢે જ નહિ. આ વાતનો નિર્ણય થતાં તરત જ સુખાસનમાંથી નીચે ઉતરી તે સૂરિજી વૃદ્ધવાદી મહારાજના ચરણ-કમલમાં વંદન કરી પોતાની ભૂલને અંગે પશ્ચાત્તાપ કરવા લાગ્યા. આ ભૂલનું પ્રાયશ્ચિત્ત લઈ આત્મશુદ્ધિ કરી રાજા દેવપાલને વિહારની વાત જણાવી. વૃદ્ધવાદીની સાથે તેમણે વિહાર કર્યો.

પ્રાકૃત સૂત્રોને સંસ્કૃત બનાવવાની ઈચ્છા અને તેનું પ્રાયશ્ચિત્ત.

વૃદ્ધવાદીની સાથે સિદ્ધસેન દિવાકર ઘણો કાલ રહ્યા. ગુરુમહારાજ વૃદ્ધવાદી અંતિમ આરાધના કરી દેવતાઈ ઋદ્ધિ પામ્યા. એક વખત સૂરિજી શકસ્તવ(નમુત્યુણ)ના પ્રાકૃત પદો બોલતા હતા. તે સાંભળીને લોકો મશ્કરી કરવા લાગ્યા. આથી સૂરિજી મહારાજ શરમાઈ ગયા. તે અવસરે સંસ્કૃત ભાષાના દૃઢ અભ્યાસી સૂરિજી મહારાજે અભિમાનના આવેશમાં આવીને શ્રી સંઘને કહ્યું કે-“ જો શ્રી સંઘની આજ્ઞા હોય તો હું પ્રાકૃત સૂત્રોને સંસ્કૃત ભાષામાં ગોઠવું. તે સાંભળીને શ્રી સંઘે કહ્યું કે-“ ચારિત્રની ઈચ્છાવાળા બાળ, સ્ત્રી, મંદ અને રૂર્ણ મનુષ્યોના ઉપકારને માટે તત્ત્વજ્ઞ મહાપુરુષોએ પ્રાકૃત ભાષામાં સિદ્ધાંતની રચના કરી છે અને બુદ્ધિમાન મહાપુરુષોને ઉપકાર કરવાની દૃષ્ટિએ તો શ્રી ગણધર ભગવંતોએ ચૌદે પૂર્વોની રચના સંસ્કૃતમાં કરી છે એમ અમે સાંભળ્યું છે, માટે હે સૂરિજી મહારાજ ! આવો વિચાર જણાવવાથી તમે શ્રી તીર્થંકરાદિની મોટી આશાતના કરી છે. તમારે તેનું પ્રાયશ્ચિત્ત લઈ આત્મશુદ્ધિ કરવી જોઈએ. ” સૂરિજીએ સંઘની આજ્ઞાને શિરસાવંધ ગણી પ્રાયશ્ચિત્ત લીધું. તેમાં સૂરિજીએ સાધુ વેષ ગોપવી અવધૂતનો વેષ ધારણ કર્યો તથા સંયમની આરાધના કરવાપૂર્વક મૌનપણે કોઈ ઓળખે નહિ, તે રીતે વિહાર કરવા લાગ્યા. આ સ્થિતિમાં સાત વર્ષ વીત્યા બાદ સૂરિજી મહારાજ વિહાર કરતાં અનુક્રમે રાજા વિક્રમાદિત્યને પ્રતિબોધવા ઉજ્જયિની નગરીના મહાકાળેશ્વર મહાદેવના મંદિરમાં પધાર્યા.

શિવલિંગ ફાટ્યું ને પાર્શ્વનાથ પ્રકટ થયા.

સૂરિજી મહારાજ અહીં મહાદેવને વંદના કર્યા વિના તેની ઉપર પગરાખીને બેઠા. તે

વિક્રમને જોઈને બનાવનાર શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકર.

૧૧૫

જોઈને પૂજારીએ કહ્યું કે-પગ ઉઠાવી લઈ મહા-
દેવને નમન કરો. મૌનધારી સૂરિજીએ કાંઈ
પણ ઉત્તર ન દીધો. ત્યારે તેણે (પૂજારીએ)
રાજાને આ વાત જણાવી, તેથી આશ્ચર્ય પામી
ત્યાં આવીને રાજાએ અવધૂતને કહ્યું કે-તમે
મહેશ્વરને વંદના કેમ કરતા નથી? રાજાને
ઉત્તરમાં અવધૂતે જણાવ્યું કે-જેમ તાવવાળો
માણસ મોઢકાલાડવા)નો ખોરાક પચાવવા
અસમર્થ હોય, તેમ આ મહેશ્વર મારી સ્તુતિને
સહન કરવા અસમર્થ છે. તે સાંભળીને રાજાએ
કહ્યું કે-હે જટિલ (જટાધારિ અવધૂત!) તમે
એવું વચન ન બોલો. તમે સ્તુતિ કરો તો ખરા,
અમે જોઈએ છીએ કે-આ દેવ તમારી સ્તુતિ
સહન કરે છે કે નહિ? તે પછી સૂરિજી સ્તુતિને
શ્લોક આ પ્રમાણે બોલ્યા-

॥ ઉપજાતિવૃત્તમ્ ॥

સ્વયંભુવં ભૂતસહસ્રનેત્રમને-

કમેકાક્ષરમાવલિજ્ઞમ્ ॥

અવ્યક્તમવ્યાહતવિશ્વલોક-

મનાદિમધ્યાન્તમપુણ્યપાપમ્ ॥ ૧ ॥

અર્થ:-પોતાની મેળે આત્મવીર્યથી જ્ઞાનને
પ્રકટ કરનારા, જ્ઞાનરૂપી હજારો નેત્રને ધારણ
કરનારા, અનેક ગુણોને ધારણ કરનાર અદ્વિતીય
અને અવિનાશિભાવ લિંગને ધારણ કરનારા,
અવ્યક્ત સમસ્ત જગતના જીવોને વ્યાધાત નહિ
કરનારા, આદિ મધ્ય તથા અંતરહિત ને પુણ્ય
પાપરહિત એવા દેવને નમસ્કાર હો. ૧

આ રીતે શ્રી મહાવીર પ્રભુની સ્તુતિ કરીને
પાર્શ્વનાથની સ્તુતિ કરતાં કદ્યાણ મંદિર સ્તો-
ત્રનું અગિયારમું કાવ્ય બોલતાં શિવલિંગ ક્ષાટ્યું
ને તેમાંથી દિવ્યકાંતિવાળું શ્રી અવંતી પાર્શ્વ-
નાથનું જિંબ પ્રકટ થયું. આશ્ચર્યમાં મગ્ન

બનેલા તમામ જીવોએ આ ચમત્કારી જિંબને
વંદના કરી માનવ જન્મ કૃતાર્થ કર્યો.

શ્રી અવંતિ પાર્શ્વનાથનો ઇતિહાસ.

વિક્રમરાજ-હે સ્વામી! આ પાર્શ્વ-
નાથના (સંવાદ) નામમાં પહેલો અવંતિ શબ્દ
છે, તેનું શું કારણ?

અવધૂત-હે રાજા! આ ઉજ્જયિનીનું
ખીજું નામ અવંતી નગરી છે, તેનું કારણ એ
કે-આ ચોવીશીના પહેલા તીર્થંકર શ્રી ઋષભ-
દેવના અવંતી નામના પુત્રે તે વસાવી હતી.
અહીંના રહીશ અવંતિ સુકુમાલના પુત્રે પોતાના
પિતાના સ્મરણાર્થે આ પાર્શ્વનાથનું જિંબ
ભરાવી, આર્યસુહસ્તિસૂરિના હાથે પ્રતિષ્ઠા કરાવી
પોતે બંધાવેલા આ મંદિરમાં સ્થાપન કર્યું,
તેથી અવંતિ પાર્શ્વનાથ કહેવાયા. એટલે શરૂ-
આતમાં અવંતી શબ્દ સાથે આ જિંબ પ્રસિદ્ધિ
પામ્યું.

રાજા-અવંતિસુકુમાલનું જીવન કૃપા કરી
ટૂંકમાં જણાવો.

અવધૂત-હે રાજા! આ નગરીમાં પહેલાં
ભદ્ર નામે શેઠ થઈ ગયા. તે મહાધર્મી હતો.
તે શ્રાવકને ભદ્રા નામે સ્ત્રી હતી. નલિનીશુદમ
વિમાનના દેવતાઈ સુખ ઘણો કાળ ભોગવીને
એક દેવ, દેવતાઈ આયુષ્ય પૂર્ણ થયા બાદ
ભદ્રાની કુક્ષિમાં અવતર્યો. ઉત્તમ ગર્ભના પ્રભાવે
માતાને સારા દોહદ થયા. તે ભદ્રશેઠ પૂર્ણ કર્યાં.
બાદ અવસરે ભદ્રા શેઠાણીએ સુંદર રૂપને ધારણ
કરનાર પુત્રને જન્મ આપ્યો, અવસરે અવંતી
નગરમાં જન્મેયો, ને સુકુમાલ હોવાથી માતા
પિતાએ પુત્રનું અવંતિસુકુમાલ નામ પાડ્યું.
અનુક્રમે તે કલાક્યાસ કરી જ્યારે જીવન થયો
ત્યારે માતા પિતાએ તેને બત્રીશ સ્ત્રીઓ પરણાવી.
તે સર્વ પ્રકારે સુખમય જીવન ગુજારતો હતો.
એક વખત તે ઝરુખામાં બેઠો હતો ત્યારે તેને

નજીકમાં રહેલા આર્યસુહસ્તિસૂરિના સુખથી બોલાતા નલિનીગુદ્મ વિમાનના વર્ણનવાળું અધ્યયન સાંભળીને જાતિસ્મરણજ્ઞાન થયું. એટલે તેણે સૂરિજીની પાસે જઈને પૂછ્યું કે- હે ગુરુમહારાજ! શું તમે નલિનીગુદ્મ વિમાન- માંથી અહીં આવ્યા છો? ગુરુ બોલ્યા-ના, પરંતુ સર્વજ્ઞકથિત શાસ્ત્રોના આધારે અમે તેનું સ્વરૂપ જાણીએ છીએ.

અવંતિસુકુમાલ—તે નલિનીગુદ્મ વિમાનના સુખ શી રીતે પ્રાપ્ત થાય?

આર્યસુહસ્તિ—નિર્મલ ચારિત્રી આરાધના કરવાથી સૌધર્મદેવ લોકમાં રહેલા તે વિમાનના સુખ પામી શકાય. તે સાંભળીને તરત જ તેણે પરમ ઉદ્ધાસથી દીક્ષા ગ્રહણ કરી. હંમેશાં તપસ્યા કરવાને અશક્ત હોવાથી તે અવંતિ સુકુમાલ મુનિરાજ ગુરૂની આજ્ઞા લઈ અનશન ગ્રહણ કરીને જ્ઞમશાનમાં કાઉસ્સગ્ગ ધ્યાને બિભા રહ્યા. તે સમયે તેના પાછલા ભવની અપમાન પામેલી (દ્રેષણી) સ્ત્રી મરીને જે હાલ શિયાલણી થઈ હતી, તે પોતાના ગર્ભમાં સાથે અહીં આવી, અને પૂર્વના વૈરને લીધે તે શિયાલણી મુનિના શરીરને ચાવી જવા લાગી. ત્રણ પહોરમાં મુનિનું આખું શરીર ખાઈ ગઈ. એટલે ચોથા પહોરમાં અવંતિ મુનિરાજ શુભ ધ્યાને મૃત્યુ પામી નલિનીગુદ્મ વિમાનમાં દેવપણે ઉપજ્યા. તેની માતા ભદ્રાએ સવારે આ બીના જાણી વૈરાગ્યવાસિત થઈને અવંતિ સુકુમાલની બત્રીશ સ્ત્રીઓમાંની એક ગર્ભણી સ્ત્રી સિવાય બાકીની એકત્રીશ સ્ત્રીઓ સાથે દીક્ષા ગ્રહણ કરી. પરમ ઉદ્ધાસથી તેની આરાધના કરી આત્મ કલ્યાણ કર્યું. તે ગર્ભણી સ્ત્રીએ યોગ્ય અવસરે એક પુત્રને જન્મ આપ્યો. અનુક્રમે તે મોટો થયો, ત્યારે તેણે પોતાના પિતાના મૃત્યુસ્થાને આ પ્રાસાદ કરાવી તેમાં આ શ્રી

પાર્શ્વનાથ સ્વામિનું જિંઘ સ્થાપન કર્યું. અનુક્રમે કેટલેક કાળે બ્રાહ્મણોએ આ ચમત્કારી શ્રી પાર્શ્વનાથના જિંઘની ઉપર શિવલિંગ સ્થાપન કર્યું તેથી હે રાજન! તે શિવ અમારી કરેલી સ્તુતિને કેમ સહન કરી શકે? આ બીના સાંભળીને રાજા વિક્રમહિત્ય ઘણો જ રાજી થયો. તેના હૃદયમાં એવી દૃઢ છાપ પડી કે-શ્રી જૈનેન્દ્રશાસન એ સત્ય દર્શન છે, સત્ય ધર્મ છે, અરિહંત પરમાત્મા એ જ સાચા દેવ, ને મહા-વ્રતોના સાધવિક સ્પૃહી મહાત્માઓ જ સાચા ગુરુ કહી શકાય. આ પ્રસંગે અવધુતના વેષમાં રહેલા શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકર મહારાજે યથાર્થ દેવ-ગુરુ-ધર્મનું સ્વરૂપ વિસ્તારથી સમજાવ્યું તેથી તે રાજા મિથ્યાત્વનો ત્યાગ કરી સમ્ય-ગદર્શનશુણને પામ્યો. ગુરૂની પાસે શ્રાવકના બારે વ્રતોનું સ્વરૂપ સમજીને બાર વ્રતધારી શ્રાવક થયા.

રાજા વિક્રમહિત્ય તે મહાપ્રભાવશાળી અવંતિ પાર્શ્વનાથના જિંઘને આ મહાકાલ નામના મંદિરમાં સ્થાપન કરાવીને હંમેશાં પૂજું ઉદ્ધાસથી ત્રણે કાલ પૂજવા લાગ્યા. આ મંદિરના નભાવને માટે તેણે હજાર ગામની આવક અહીં વપરાય એ રીતે ભવિષ્યની પણ વ્યવસ્થા કરી દીધી. ગુરુમહારાજને ભાવથી વંદન કરી વિક્રમહિત્ય સ્વસ્થાને ગયા. શ્રીસંઘ સિદ્ધસેન-સૂરિના પ્રભાવે થયેલી શ્રી જૈનેન્દ્રશાસનની આ અતિશય પ્રભાવના જાણીને બહુ પ્રસન્ન થયો. પરિણામે શ્રી સંઘે દિવાકરજીના આલોચણના પાંચ વર્ષો જે બાકી હતા તે માફ કરીને તેમને સૂરિપદ સ્થાપન કર્યા.

ઝોંકારપુરમાં શ્રી જૈન મંદિર..

શ્રીસિદ્ધદિવાકરજી મહારાજ અહીંથી (અવંતિમાંથી) વિહાર કરીને ફરતા ફરતા શ્રી ઝોંકારપુરમાં પધાર્યા. તેમની અપૂર્વ ધર્મ-દેશના

વિક્રમને પ્રતિબોધનાર શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકર.

૧૧૭

સાંભળીને ગહુ જ સંતુષ્ટ થયેલા શ્રાવકોએ શ્રી દિવાકરજીને આ પ્રમાણે વિનંતિ કરી કે-હે શુરુમહારાજ ! અહીં જિનપૂજા, જિનદર્શન કરવા માટે શ્રી જિનમંદિરની ખાસ જરૂરિયાત છે, પણ મિથ્યાત્વીઓના જોરને લઈને અમારી મહેનત સફલ થતી નથી. અમે આહીએ છીએ કે-આપ શુરુદેવના પસાયથી અહીં શ્રી જિનમંદિર થાય, તો અમે નિરાંતે પરમ ઉદ્ધાસથી શ્રી જિનેશ્વરદેવની ભક્તિ કરી માનવજન્મ સફળ કરીએ. આ કાર્યને સિદ્ધ કરવા સિદ્ધસેનદિવાકરજી મહારાજ પાછા ઉજ્જયિનીમાં આવ્યા ને રાજસભાના દરવાજે ઊભા રહેલા દ્વારપાળને એક શ્લોક આપી કહ્યું કે-આ શ્લોક રાજા વિક્રમાદિત્યને આપી, તેના જવાબમાં જે જણાવે તે મને અહીં કહી જાણું. તે શ્લોક આ પ્રમાણે જાણવો.

॥ અનુષ્ટુબ્ધચત્તમ ॥

મિશ્રુદિદ્ધુરાયાતસ્તિષ્ઠતિ દ્વારિ વારિતઃ ॥

હસ્તન્યસ્તચતુઃશ્લોકઃ,કિંવાઽગચ્છતિ ગચ્છતિ

અર્થઃ—એક ભિક્ષુક તમારા દર્શન કરવા આહો છે, પણ દ્વારપાલે અંદર આવતા તેને અટકાવે, તેથી તે હાથમાં ચાર શ્લોક લઈને દરવાજે ઊભો છે. તે તમને પૂછાવે છે કે-તે આવે કે જાય. (૧) આ શ્લોક લઈને દ્વારપાલે રાજાને આપ્યો. રાજા વિક્રમે આ શ્લોકનો ભાવ જાણીને જવાબમાં નીચે જણાવેલો શ્લોક દ્વારપાલને હાથે કહ્યું કે-આ શ્લોક તે ભિક્ષુકને આપજો તે શ્લોક આ પ્રમાણે.

॥ અનુષ્ટુબ્ધચત્તમ ॥

દીયતે દશલક્ષાણિ, શાસનાનિ ચતુર્દશ ॥

હસ્તન્યસ્તચતુઃશ્લોકઃ, યદ્વાઽગચ્છતુ ગચ્છતુ

અર્થઃ—જેના હાથમાં ચાર શ્લોક છે, તે

ભિક્ષુકને દશ લાખ રૂપિયા ને ૧૪ ગામ આપવામાં આવે છે. તેને અહીં મારી પાસે આવવું હોય તો ભલે આવે ને જવું હોય તો ભલે જાય. ૨

દ્વારપાળે આવેલા આ શ્લોકનો ભાવ જાણીને શ્રી દિવાકરજી મહારાજ રાજસભામાં પધાર્યા. રાજાએ પોતાના ધર્મશુરુના દર્શન કરી વંદનાપૂર્વક રાજ ધર્મને યોગ્ય આસને બેસવા વિનંતિ કરી. સૂરિજીમહારાજ બેસીને દરેક દિશામાં રાજાની સન્મુખ એકેકે શ્લોક બોલ્યા. તે વખતે રાજા વિક્રમ પણ દરેક શ્લોક સાંભળીને દિશા બદલીને બેઠો. એટલે જેમ જેમ સૂરિજી એકેક શ્લોક બોલવા લાગ્યા તેમ તેમ તે રાજા દિશા બદલીને બેઠો. તે ચાર શ્લોક શ્લોકો આ પ્રમાણે જાણવા.

અનુષ્ટુબ્ધચત્તમ—

અર્પવેયં ધનુર્વિદ્યા, ભવતા શિક્ષિતા કુતઃ ?

માર્ગણૌઘઃ સમમ્યેતિ, ગુણો યાતિ દિગન્તરમ્ ॥

અર્થઃ—જે(ધનુર્વિદ્યા)માં માર્ગણુંનો સમૂહ સમીપે આવે છે, ને ગુણ દૂર દિગન્તરમાં જાય છે, આવી ધનુર્વિદ્યા, હે રાજા ! તમે ક્યાંથી શીખ્યા ? (તે કહો) આ શ્લોકમાં જણાવેલા ‘માર્ગણુ’ શબ્દના ૧ માર્ગણુ-ભિખારી, અને ૨ બાણુ આ બે અર્થો તથા ગુણુ શબ્દના ૧ દોરી અને ૨ દાનાદિ સહગુણો (લક્ષણથી સહગુણોની કીર્તિ) આ બે અર્થો તરફ લક્ષ્ય રાખીને વિશેષરૂપ અર્થ પ્રકટ કરી તેનો પરિહાર કરવો. તે આ પ્રમાણે-ધનુર્ધારી જ્યારે બાણુ ફેંકે ત્યારે માર્ગણુ-બાણુ દૂર જાય ને ગુણુ એટલે દોરી નજીકમાં રહે એવું બને છે. અને અહીં વિક્રમ-રાજા જ્યારે દાન આપતા હતા ત્યારે માર્ગણુ-માર્ગણુ શ્લોકો નજીકમાં આવતા હતા ને તેના ગુણુ-દાનાદિ ગુણોની કીર્તિ દૂર દશે દિશામાં ફેલાતી હતી. આ રીતે વિશેષાર્થનો પરિહાર તે બે અર્થો તરફ લક્ષ્ય રાખીને કરી શકાય. ૧

આ શ્લોક સાંભળીને વિક્રમાદિત્યે દિશા બદલીને બીજી દિશામાં મુખ રાખ્યું ત્યારે સિદ્ધસેનદિવાકર આ પ્રમાણે બીજો શ્લોક બોલ્યા.

॥ અનુષ્ટુબ્વૃત્તમ્ ॥

सरस्वती स्थिता वक्त्रे, लक्ष्मीः करसरोरुहे ॥

કીર્તિઃ કિં કુપિતા રાજન્ !, યેન દેશાન્તરં ગતા

અર્થઃ—હે રાજન્ ! સરસ્વતી તો તમારા મુખમાં રહી છે, અને લક્ષ્મી હસ્તકમળમાં રહી છે છતાં તારી કીર્તિ કોપાયમાન થઈને દેશાંતરમાં કેમ ચાલી ગઈ ? ૨

આ શ્લોક સાંભળીને રાજાએ ત્રીજી દિશામાં મુખ ફેરવ્યું ત્યારે સૂરિજી આ પ્રમાણે ત્રીજો શ્લોક બોલ્યા.

॥ અનુષ્ટુબ્વૃત્તમ્ ॥

सर्वदा सर्वदोऽसीति, मिथ्या संस्तूयसे बुधैः ॥

નારયો લેભિરે પૃથ્ઠં, ન વક્ષઃ પરયોષિતઃ ॥૩॥

અર્થઃ—હે રાજન્ ! તમે શત્રુને તમારી પીઠ આપતા (બતાવતા) નથી, ને પરસ્ત્રીને વક્ષઃસ્થળ (છાતી) આપતા નથી છતાં તમે હંમેશાં સર્વ (પદાર્થ) ને આપો છો. આ રીતે પડિતો જે તમારી સ્તુતિ કરે છે, તે સાચી નથી (ખોટી છે.) ૩

આ શ્લોક સાંભળીને રાજા એથી દિશામાં મુખ ફેરવી બેઠા ત્યારે સૂરિજી આ પ્રમાણે શ્લોક બોલ્યા.

॥ અનુષ્ટુબ્વૃત્તમ્ ॥

कीर्तिस्ते जातजाडयेव, चतुरम्भोधिमज्जनात् ॥

આતપાય ધરાનાથ ! ગતા માર્ત્તંડમંડલમ્ ॥૪॥

અર્થઃ—હે રાજન્ ! તમારી કીર્તિ ચાર સમુદ્રમાં મગન થવાથી તેને બાણે ટાઢ ચઢી હોય તેથી તે આતપ લેવા માટે (શરદી

ફર કરવા માટે) સૂર્યમંડલ તરફ ચાલી ગઈ. એટલે અહીં સમુદ્રના છેડા સુધી તમારી કીર્તિ ફેલાઈ ગઈ છે એમાં તો નવાઈ શી ? પણ તે ઉપરાંત દેવલોકમાં પણ તમારી કીર્તિ ગવાય છે—દેવો પણ તમારા વખાણ કરે છે.

આ રીતે ચારે શ્લોકો સાંભળીને બહુ જ રાજા થઈને વિક્રમાદિત્યે સૂરિજી મહારાજને કહ્યું કે—હું તમને ચારે દિશાનું મારું રાજ્ય આપું છું, તે તમે ગ્રહણ કરીને મને કૃતાર્થ કરો. સૂરિજી મહારાજે રાજાને કહ્યું કે—અમે એક કોડી પણ ન રાખી શકીએ, તો પછી રાજ્યને કઈ રીતે ગ્રહણ કરી શકીએ ? રાજ્યનું પાલન કરવું ને સંપૂર્ણ સંયમની સાધના કરવી, એ બે તદ્દન વિરુદ્ધ વસ્તુ છે. ત્યાગી પુરુષો નિઃસ્પૃહ હોવાથી આવા અનેકવિધ ઉપાધિઓની વિડંબનાથી ભરેલા રાજ્યની મનથી પણ ચાહના કરે જ નહિ. તમારું આ રાજ્ય, તે મહારંભાદિ (યુદ્ધાદિ) પ્રવૃત્તિમય છે, ને અમારું ખરું રાજ્ય એ પરમ નિવૃત્તિમય છે. વ્યાવહારિક રાજ્ય એ વાસ્તવિક (આત્મિક) રાજ્ય છે જ નહિ, એમ બાણીને શ્રી ઋષભદેવ લગવંતના ૯૮ પુત્રોએ તેવા તુચ્છ રાજ્યનો ત્યાગ કરીને પ્રભુ ઋષભદેવની પાસે દીક્ષા ગ્રહણ કરી, ને પરમ ઉલ્લાસથી તેની સાત્ત્વિકી આરાધના કરીને તે સર્વ મોક્ષે ગયા. તે જ પ્રમાણે ભરત ચક્રી વગેરે ભવ્ય જીવો પણ છ ખંડ ઋદ્ધિનો ત્યાગ કરી નિર્મલ સંયમની આરાધના કરી મોક્ષના અવ્યાબાધ સુખ પામ્યા. તમારું રાજ્ય અનેક પ્રકારના ભયથી ભરેલું છે, ને અમારું રાજ્ય એ તદ્દન નિર્ભય છે, માટે કયો ડાહ્યો માણસ આવા વ્યાવહારિક રાજ્યની ચાહના કરે ? સૂરિજીના અપૂર્વ ત્યાગભાવનાથી ભરેલા વચનો સાંભળીને બહુ જ સંતોષ પામેલા વિક્રમાદિત્યે સૂરિજી મહારાજને હાથ જોડીને પૂછ્યું કે—જ્યારે આપને રાજ્યની ઈચ્છા નથી,

વિક્રમને પ્રતિબોધનાર શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકર.

૧૧૯

તો આપની શી ઇચ્છા છે ? ઉત્તરમાં સૂરિજીએ જણાવ્યું કે-હે રાજા! ઓંકારપુરમાં શ્રી જિન-મંદિર નથી, તેથી ત્યાંના શ્રાવકો પ્રભુપૂજા કરી શકતા નથી માટે તમે મહાદેવના પ્રાસાદ-ધી ઊંચો શ્રી જિનપ્રાસાદ બંધાવી આપો, ને તેમાં શ્રી પાર્શ્વનાથ પ્રભુના જિંબને પ્રતિષ્ઠિત કરાવી દો, તો શ્રાવકો પરમ ઉદ્ધાસથી જિનદર્શન-પૂજાદિનો લાભ મેળવી આત્મ-કલ્યાણ જરૂર કરશે. તમારા જેવા પરમાર્હત દાનવીર રાજાઓ પહેલાં પણ ધણાં જિનમંદિરો બંધાવી તથા શ્રી જિનજિંબોની પ્રતિષ્ઠા કરાવી પુણ્યાનુબંધી પુણ્ય ઉપાર્જન કરી બંને ભવ સફલ કરી ગયા, તેમ તમારે પણ કરવું એ શ્રાવક ધર્મને ઉચિત છે, બંને ભવમાં મહા-કલ્યાણકારી છે. સૂરિજી મહારાજની આ માગણી સહર્ષ સ્વીકારી રાજા વિક્રમાદિત્યે તરત જ ઓંકારપુરમાં અધિક ઊંચાઈવાળું શ્રી પાર્શ્વ-નાથનું મંદિર બંધાવી દીધું.

શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકરજી મહારાજ પૃથ્વી-તલ પર વિચરતા વિચરતા દક્ષિણ દેશમાં ગણુતા શ્રી પ્રતિષ્ઠાનપુરમાં (પેઠાણમાં) પધાર્યા. આ વખતે સૂરિજી મહારાજે જ્ઞાનોપયોગથી જાણ્યું કે-હવે મારા આયુષ્યનો અંત નજીક છે તેથી તેઓશ્રી સર્વ જીવોને ખમાવીને સમાધિમરણનું વિધાન કરીને આ વિનશ્વર ઔદારિક દેહનો ત્યાગ કરી વિશિષ્ટ દેવતાઈ ઋદ્ધિને પામ્યા. આવા મહાપુરુષ કાલધર્મ પામ્યા તેથી બહુ દિલગીર થયેલા પ્રતિષ્ઠાનપુરના શ્રી સંઘે આ સમાચાર ચિતોડગઢમાં જણવવા માટે એક કુશળ બ્રાહ્મણને ત્યાં મોકલ્યો. તે બ્રાહ્મણ ચિતોડ-ગઢમાં આવીને ટેલ નાંખતો નાંખતો અર્ધો શ્લોક આ પ્રમાણે વારંવાર બોલવા લાગ્યો.

इदानीं वादिखद्योता, द्योतन्ते दक्षिणापथे ।

એટલે હાલમાં વાદિરૂપી આગીઆ જંતુઓ

દક્ષિણ દેશમાં ચક્રચકાટ (પ્રકાશ) કરી રહ્યા છે. આ બે પદ સાંભળીને સિદ્ધસેન દિવાકરની બેન સરસ્વતી સૂરિજીના મરણને જાણીને આ પ્રમાણે અર્ધો શ્લોક બોલી —

नूनमस्तंगतो वादी सिद्धसेनो दिवाकरः ।

એટલે નહ્કી વાદી શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકર અસ્ત થયા (કાલધર્મ પામ્યા.) એ બ્રાહ્મણના બે પદ પરથી જણાય છે. યોગ્ય અવસરે બ્રાહ્મણે શ્રી સંઘ વગેરેને તથા સૂરિજીના બહેન સરસ્વતી વગેરેને કાલધર્મની તમામ ખીના જણાવી. તે સાંભળી તમામ લોકો બહુ જ દિલગીર થયા. જેમ સિંહનો શબ્દ સાંભળીને મોટા મોટા બલવંત હાથીઓ પણ પોતાનો મદ તજી દે તેમ વૃદ્ધવાદી અને સિદ્ધસેન દિવાકરનો શબ્દ સાંભળીને ન્યાયશાસ્ત્રાદિમાં પ્રવીણ વાદીઓ પણ ગર્વનો ત્યાગ કરતા હતા.

શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકરજી મહારાજની બા-બતમાં આથી વધુ ખીના મળી શકી નથી. તે માટે પ્રયત્ન ચાલુ છે. અવસરે મળેલી ખીના જણાવવા લાવના છે. પૂજ્ય શ્રી દિવાકરજી મહારાજની દેશના દેવાની સૌદી અપૂર્વ હતી. તેના જ પ્રતાપે તેઓશ્રી દેવપાલ રાજા તથા રાજા વિક્રમાદિત્ય વગેરેને જૈનધર્મી બનાવી શક્યા. ચૌદ સો ચુમાલીસ ગ્રંથો બનાવનાર શ્રી હરિભદ્રસૂરિજી મહારાજ, વાદિ દેવસૂરિ, મુનિરત્નસૂરિ, પ્રભાચંદ્રસૂરિ, પ્રદ્યુમ્નસૂરિ, કલિકાલસર્વજ્ઞશ્રી હેમચંદ્રસૂરિજી મહારાજ વગેરે મહાપુરુષોએ પણ તેઓશ્રી પ્રત્યે સુંદર બહુમાન પ્રકટ કર્યું છે. તે નીચે જણાવેલા શ્લોકો ઉપરથી સાબિત થાય છે—

सुअकेवालिणा जओ भणिं

તથા આયરિયસિદ્ધસેનેળ,

सम्मईए पइड्डिअजसेण ॥

૧૨૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ :

દસમનિસાદિવાગર—

કપ્પત્તળઓ તદરકેળ ॥૧૦૪૮॥

અર્થ—સમ્મતિ અંતની રચના કરવાથી જેમણે સ્થિર યશ મેળવ્યો છે, ને જે દુષ્પ્રમ કાળરૂપી અંધકારમય રાત્રિને દૂર કરવા સૂર્ય જેવા હતા તેથી ‘દિવાકર’ એવા નામે પ્રસિદ્ધ શ્રુતકેવલી શ્રી સિદ્ધસેનસૂરિજી મહારાજે કહ્યું છે કે—પરસ્પર અપેક્ષાવાળા કાલાદિ પાંચે પદાર્થો જગતના વિવિધ જનાવેશમાં કારણ છે વગેરે. અને શ્રી વાદિદેવસૂરિ મહારાજ સ્વાદ્વાદરત્નાકરમાં જણાવે છે કે—

॥ વસંતતિલકાવૃત્તમ્ ॥

શ્રીસિદ્ધસેનહરિમદ્રમુખાઃ પ્રસિદ્ધા—

સ્તે સૂરયો મયિ ભવન્તુ કૃતપ્રસાદાઃ ॥

યેષાં વિમૃશ્ય સતતં વિવિધાન્ નિબંધાન્,

શાસ્ત્રં ચિકીર્ષતિ તનુપ્રતિમોઽપિ માદૃક્ ॥૧॥

અર્થ—જે પૂજ્યપુરુષોના રચેલા બુદ્ધિ બુદ્ધિ અથોનો વિચાર કરીને મારા જેવો અદ્ય બુદ્ધિવાળો પણ સાધુ નવીન શાસ્ત્ર જનાવવાને ચાહે છે, તે શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકરસૂરિ, હરિભદ્ર-સૂરિવગેરે શુરુવર્યો મારી ઉપર પ્રસાદવાળા થાયો.

તથા પૂર્ણિમા ગચ્છતા શ્રી સમુદ્રસૂરિના શિષ્ય મુનિરત્નસૂરિ મહારાજે પાટણમાં વિં સં ૧૨૫૨માં જગદેવ મંત્રીની પ્રાર્થનાથી જનાવેલા શ્રી અમમચરિત્રમાં જણાવ્યું છે કે—

॥ અનુષ્ટુબૃત્તમ્ ॥

ઉદિતોઽર્હનમતવ્યોમ્નિ, સિદ્ધસેનો દિવાકરઃ ।

ચિત્રં ગોમિઃ ક્ષિતૌ જદ્દે, કવિરાજબુધપ્રમાઃ ।૧।

આ શ્લોકમાં કર્તાએ શ્રી સિદ્ધસેનસૂરિ-શ્રી જેનેન્દ્ર શાસનરૂપી આકાશને વિકસ્વર કરવા સૂર્ય જેવા થઈ ગયા. વગેરે બીના જણાવી છે.

તથા શ્રી પ્રભાવક ચરિત્રમાં શ્રી પ્રભાચંદ્ર-સૂરિજીએ જણાવ્યું છે કે—

સ્ફુરંતિ વાદિચ્છોતાઃ, સાંપ્રતં દક્ષિણાપથે ।

નૂનમસ્તંગતો વાદી, સિદ્ધસેનો દિવાકરઃ ।૧।

અર્થ—શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકર અસ્ત થયા એટલે કાલધર્મ પામ્યા, તેથી દક્ષિણાપથમાં હાલ વાદીરૂપી આગીઆ ધૂમી રહ્યા છે ૧

તેમજ વિં સં ૧૩૨૪ માં શ્રી પ્રભુમ્ન-સૂરિએ જનાવેલા શ્રી સમરાદિત્ય સક્ષેપમાં જણાવ્યું છે કે—

તમઃસ્તોમં સ હન્તુ, શ્રીસિદ્ધસેનો દિવાકરઃ ।

યસ્યોદયે સ્થિતં મૂકૈ-રુલ્કૈરિવ વાદિભિઃ ।૧।

અર્થ—જેનો ઉદય થતાં (જેની હયાતીમાં) જેમ સૂર્યોદયે ધ્રુવડ મૂંગા(અંધ) થઈ જાય તેમ વાદીઓ બોલતા બંધ થઈ ગયા, તે સિદ્ધસેન દિવાકરજી અમારા અજ્ઞાનરૂપી અંધકારના સમૂહને હણો. ૧

ન્યાયાચાર્ય યશોવિજય મહારાજે આઠ પ્રભાવકની સજ્જાયમાં શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકરને આઠમા પ્રભાવક તરીકે જણાવ્યા છે.

દિવાકરજીના અંથોનો ટૂંક પરિચય અલગ લેખમાં કરાવ્યો છે, તે ત્યાંથી જાણી લેવો. ઐતિહાસિક ઉપલબ્ધ સાધનોના આધારે બહુ જ ટૂંકામાં શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકરની બીના જણાવી છે. લવ્યજીવો આ મહાપુરુષના પગલે ચાલી આત્મકલ્યાણ કરે, એ જ હાર્દિક ભાવના.

વાદ-પ્રતિવાદના ભેદ-પ્રભેદો

લેખક:—મુનિશ્રી પુણ્યવિજયજી (સંવિજ્ઞપાક્ષિક)

વાદ એ વાદી અને પ્રતિવાદી એ બન્નેથી સંબંધ રાખે છે. વાદી અને પ્રતિવાદી એ બન્નેની વચનપ્રવૃત્તિ પરપક્ષનિરાસ અને સ્વ-પક્ષસિદ્ધિ માટે હોય છે. આ ઉદ્દેશથી થતી વચનપ્રવૃત્તિને 'વાદ' કહેવામાં આવે છે. વાદનો પ્રારંભ બે પ્રકારની ઇચ્છાથી ઉદ્ભવે છે. એક વિજયલક્ષ્મીની ઇચ્છાથી અને બીજી તત્ત્વનિશ્ચયની ઇચ્છાથી. આ ઉપરથી વાદી-ઓમાં કેટલાક વિજયલક્ષ્મીની ઇચ્છાવાળા અને કેટલાક તત્ત્વનિશ્ચયની સ્પૃહાવાળા હોય છે. અને એથી 'જિગીષુ' તથા 'તત્ત્વ-નિર્ણિનીષુ' એમ વાદી-પ્રતિવાદીના બે ભેદો પડે છે. તત્ત્વનિર્ણિનીષુ પણ બે વિભાગોમાં વિભક્ત થાય છે—એક સ્વાત્મતત્ત્વનિર્ણિનીષુ (સ્વ આત્મામાં તત્ત્વનિર્ણય કરવા ઇચ્છનાર) અને બીજા પરત્વતત્ત્વનિર્ણિનીષુ (પ્રતિ-પક્ષીને તત્ત્વનિર્ણય કરી આપવા ઇચ્છનાર) વળી પરત્વતત્ત્વનિર્ણિનીષુ પણ બે ભેદોમાં વહેંચી શકાય છે. એક તે ક્ષાયોપશમિક જ્ઞાનવાન અર્થાત્ અસર્વજ્ઞ અને બીજા સર્વજ્ઞ. આ પ્રમાણે ગણતરી કરતાં વાદી-પ્રતિવાદીના ચાર ભેદો થાય છે, તે આવી રીતે—

૧ જિગીષુ, ૨ સ્વાત્મમાં તત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ, ૩ પરત્વતત્ત્વનિર્ણિનીષુ ક્ષાયોપશમિક જ્ઞાની અને ૪ પરત્વતત્ત્વનિર્ણયપ્રવૃત્તસર્વજ્ઞ.

આ ચાર પ્રકારના વાદી તથા પ્રતિવાદી થયા. હવે એક એક વાદી સાથે એક એક પ્રતિવાદીનો વાદ માનતા વાદના સોળ ભેદ પડે છે તે આવી રીતે—

પ્રથમ જિગીષુ સાથે સંબંધ રાખતા ચાર ભેદો—

(૧)

જિગીષુ સાથે જિગીષુ ૧, સ્વાત્મમાં તત્ત્વ-નિર્ણયેચ્છુ સાથે જિગીષુ ૨, પરત્વતત્ત્વ-નિર્ણયેચ્છુ ક્ષાયોપશમિક જ્ઞાની સાથે જિગીષુ ૩, અને પરત્વતત્ત્વનિર્ણયપ્રવૃત્તસર્વજ્ઞ સાથે જિગીષુ ૪.

(૨)

બીજા સ્વાત્મતત્ત્વનિર્ણયેચ્છુની સાથે સં-બંધ રાખતા ચાર ભેદો—

સ્વાત્મમાં તત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ સાથે જિગીષુ ૧, સ્વાત્મમાં તત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ સાથે સ્વાત્મમાં તત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ ૨, પરત્વતત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ ક્ષાયોપશમિક જ્ઞાની સાથે સ્વાત્મમાં તત્ત્વ-નિર્ણયેચ્છુ ૩ અને પરત્વતત્ત્વનિર્ણયપ્રવૃત્ત કેવળજ્ઞાની સાથે સ્વાત્મમાં તત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ ૪.

(૩)

ત્રીજા પરત્વતત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ ક્ષાયોપશમિક જ્ઞાની સાથે સંબંધ રાખતા ચાર ભેદો—

પરત્વતત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ ક્ષાયોપશમિક જ્ઞાની સાથે જિગીષુ ૧, સ્વાત્મમાં તત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ સાથે પરત્વતત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ ક્ષાયોપશમિક જ્ઞાની ૨, પરત્વતત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ ક્ષાયોપશમિક જ્ઞાની સાથે પરત્વતત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ ક્ષાયોપશમિક જ્ઞાની ૩. અને પરત્વતત્ત્વનિર્ણયપ્રવૃત્ત કેવળ-જ્ઞાની સાથે પરત્વતત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ ક્ષાયોપ-શમિક જ્ઞાની ૪.

(૪)

ચોથા પરત્વતત્ત્વનિર્ણયપ્રવૃત્ત કેવળજ્ઞાની સાથે સંબંધ રાખતા ચાર ભેદો-પરત્વતત્ત્વ-નિર્ણય પ્રવૃત્ત કેવળજ્ઞાની સાથે જિગીષુ ૧, સ્વાત્મામાં તત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ સાથે પરત્વતત્ત્વ-નિર્ણય પ્રવૃત્ત કેવળજ્ઞાની ૨, પરત્વતત્ત્વ-નિર્ણયેચ્છુ ક્ષાયોપશમિક જ્ઞાની સાથે પરત્વ-તત્ત્વનિર્ણયપ્રવૃત્ત કેવળજ્ઞાની ૩ અને પરત્વ-તત્ત્વનિર્ણયપ્રવૃત્ત કેવળજ્ઞાની સાથે પરત્વ-તત્ત્વનિર્ણયપ્રવૃત્ત કેવળજ્ઞાની. ૪.

આ પ્રમાણે ચાર ચાર ભેદના ચાર વર્ગ પાડતાં વાદના સોળ ભેદ થવા છતાં પણ પ્રથમ ચતુષ્ક વર્ગમાં બીજો ભેદ, દ્વિતીય ચતુષ્ક વર્ગમાં પ્રથમ તથા દ્વિતીય એમ બે ભેદો અને ચતુર્થ ચતુષ્ક વર્ગમાં ચોથો ભેદ એમ કુલ ચાર ભેદો કાઢી નાંખવા બેઠાએ; કેમકે જિગીષુ સાથે સ્વાત્મામાં તત્ત્વનિર્ણયેચ્છુનો વાદ હોઈ શકતો નથી, કારણ એ છે કે-સ્વાત્મામાં તત્ત્વ નિશ્ચય ચાહવાવાળો ખુદ જ તત્ત્વજ્ઞાનની તૃપ્તિ જ્યારે વ્યાકુળ છે, તો પછી તે વિજયલક્ષ્મીની આકાંક્ષા રાખનાર સાથે વાદભૂમિનો સંબંધ ધરાવવા શી રીતે યોગ્ય કહી શકાય? અર્થાત્ ન કહી શકાય. એ માટે પ્રથમ ચતુષ્ક વર્ગનો બીજો ભેદ વાદભૂમિથી બહાર છે અને એ જ કારણથી દ્વિતીય ચતુષ્ક વર્ગનો પ્રથમ ભેદ પણ નિરસ્ત થઈ જાય છે. હવે જ્યાં બન્ને વ્યક્તિઓ સ્વાત્મામાં તત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ હોય ત્યાં તે બન્ને પરસ્પર વાદ કરવાને અધિકારી નથી એ સુસ્પષ્ટ છે. એથી દ્વિતીય ચતુષ્ક વર્ગનો બીજો ભેદ નીકળી જાય છે. બન્ને કેવળજ્ઞાની-ઓનો વાદ અસંભવ જ હોવાથી ચતુર્થ ચતુષ્ક વર્ગનો ચોથો ભેદ પણ ઊડી જાય છે. આમ ચાર ભેદો નીકળી જતાં વાદભૂમિકાના બાર પ્રકારો ઘટે છે, તે આવી રીતે—

જિગીષુ સ્વાત્મામાં તત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ સાથે વાદ-પ્રતિવાદ કરી શકે નહિ, એ સિવાય ત્રણેની ૧ જિગીષુ, ૨ પરત્વતત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ ક્ષાયોપશમિક જ્ઞાની અને ૩ પરત્વતત્ત્વનિર્ણય-પ્રવૃત્ત સર્વજ્ઞ વાદ-પ્રતિવાદી કરી શકે છે.

સ્વાત્મામાં તત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ જિગીષુ સાથે તેમજ સ્વાત્મામાં તત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ સ્વાત્મામાં તત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ સાથે વાદ-પ્રતિવાદ કરવાને લાયક નથી. તે સિવાય પરત્વતત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ અસર્વજ્ઞ અથવા સર્વજ્ઞ સાથે વાદ-પ્રતિવાદ કરવાને યોગ્ય છે.

પરત્વતત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ અસર્વજ્ઞ, જિગીષુ વિગેરે ચારેની સાથે વાદ-પ્રતિવાદ કરવાને યોગ્ય છે.

પરત્વતત્ત્વનિર્ણયપ્રવૃત્ત સર્વજ્ઞ સાથે જિગીષુ ૧, સ્વાત્મામાં તત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ સાથે પરત્વ તત્ત્વનિર્ણય સર્વજ્ઞ ૨, અને પરત્વ-તત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ અસર્વજ્ઞ સાથે પરત્વતત્ત્વ-નિર્ણયપ્રવૃત્ત સર્વજ્ઞ ૩ એ ત્રણ વાદ-પ્રતિ-વાદના પ્રસંગમાં ઉતરી શકે છે, પણ પરત્વ-તત્ત્વનિર્ણયપ્રવૃત્ત સર્વજ્ઞ સાથે ૫૦ તં ૧૦ પ્રં સર્વજ્ઞ ઉતરી શકે નહિ.

આ પ્રમાણે જિગીષુ સાથે સંબંધ રાખતા ત્રણ ભેદો, સ્વાત્મામાં તત્ત્વનિર્ણયેચ્છુની સાથે સંબંધ રાખતા બે ભેદો, પરત્વતત્ત્વનિર્ણયેચ્છુ અસર્વજ્ઞ સાથે સંબંધ રાખતા ચાર ભેદો અને પરત્વતત્ત્વનિર્ણયપ્રવૃત્ત સર્વજ્ઞ સાથે સંબંધ રાખતા ત્રણ ભેદો એમ બધા મળી બાર ભેદો વાદભૂમિકામાં ઘટે છે.

જે વાદમાં વાદી યા પ્રતિવાદી તરીકે જિગીષુ હોય, તે વાદ મધ્યસ્થ સભાસદો અને સભાપતિના સમક્ષમાં હોવો બેઠાએ, જેથી ઉપદ્રવનો પ્રસંગ ન ઉદ્ભવે. એથી જ જિગીષુના વાદને ચતુરંગ (વાદી, પ્રતિવાદી, સભ્ય,

સલાપતિ એ ચારે અંગોથી યુક્ત) બતાવવામાં આવ્યો છે. જ્યાં વાદી અને પ્રતિવાદી બન્ને તત્ત્વનિર્ણયની (સ્વાત્મામાં તત્ત્વનિર્ણય ઇચ્છનાર અથવા બીજાને નિર્ણયિતતત્ત્વ બનાવવા આહ્વાન) મળ્યા હોય ત્યાં સભ્ય, સલાપતિની આવશ્યકતા હોતી નથી; કેમ કે જ્યાં ખૂદ વાદી-પ્રતિવાદી પોતે જ તત્ત્વનિર્ણય કરવા યા કરાવવાના ઉમેદવાર છે ત્યાં કોઈ ઉપદ્રવનો સંભવ હોય જ શાનો કે જેથી સભ્ય-સલાપતિની જરૂર હોઈ શકે? એટલું છે કે અગર પરત્વતત્ત્વનિર્ણયની ક્ષાયોપશમિક જ્ઞાની સામા પ્રતિવાદીના હૃદયમાં યથાર્થ રીતે તત્ત્વનિર્ણય ઉપર શ્રદ્ધા ન બેસાડી શકે, તો તેવા વાદ અવસરે મધ્યસ્થ સલાસહોની હાજરી હોવી જરૂરની છે. જે વાદભૂમિમાં જિગીષુ ન હોય અને સર્વજ્ઞ વાદી યા પ્રતિવાદી હોય, તો તે સ્થળે સભ્ય સલાપતિની જરૂર પડતી નથી. અહીં એક પ્રશ્ન ઊભો થાય છે કે-કોઈ એવો જિગીષુ અથવા પરત્વતત્ત્વનિર્ણયની મનુષ્ય હોય ખરો કે જે સર્વજ્ઞને પણ યુક્તિ-પ્રત્યેયથી જીતવાની અથવા તેમને તત્ત્વજ્ઞ બનાવવાની ઇચ્છા રાખી તેમની સાથે વાદમાં ઉતરે? પરંતુ સમજવું જોઈએ કે-મોહની દારુણતા સીમા વગરની છે. વિચિત્ર પ્રકૃતિના માણસોથી સંસાર ભરેલો છે, તો પછી ઉપર કહ્યો તેવો કોઈ માણસ નીકળે એમાં અસંભવ જેવું નથી. સુપ્રસિદ્ધ વાત છે કે-લગવાન મહાવીરસ્વામીને જીતવા માટે ઇન્દ્રભૂતિ-ગૌતમ કેવા અહંકારપૂર્ણ આડંબરથી તેમની પાસે આવ્યા હતા? (પછીથી જો કે પ્રભુની મુદ્રા અને તેમના મધુર વચનોથી પ્રશાન્ત થયા. અસ્તુ.)

વાદ-કથા માટે સલાસહો એવા હોવા જોઈએ કે જેઓ વાદી-પ્રતિવાદીના સિદ્ધાન્તોને

સમજવામાં બહુ કુશળ હોય, તે સિદ્ધાન્તોને ધારણ કરવામાં બહુ નિયુષ્ટ હોય એવા બહુશ્રુત તથા પ્રતિભા, ક્ષમા અને માધ્યસ્થભાવવાળા હોય. આવા સભ્યો વાદી-પ્રતિવાદી બન્નેની સંમતિપૂર્વક મુકરર કરવામાં આવેલા હોવા જોઈએ.

સલાસહોનું કર્તવ્ય એ છે કે-વાદસ્થાન સ્થિર કરવું અને જે વિષય ઉપર વાદકથા ચલાવવાની હોય તેનો પ્રસ્તાવ, તથા પૂર્વપક્ષ-ઉત્તરપક્ષનો નિયમ કરવો, તેમજ વાદી-પ્રતિવાદીની પરસ્પર સાધક-બાધક યુક્તિઓના ગુણ-દૂષણનું અવધારણ કરવું. વળી સમય ઉપર ઉચિત રીતે યથાર્થ તત્ત્વને જાહેર કરી કથા બંધ કરાવવી. એ પ્રમાણે ફક્તની ઉદ્ઘોષણા કરવી અર્થાત્ વાદી-પ્રતિવાદીના જય અને પરાજય હોય તે વિષેનું પ્રકટીકરણ કરવું.

વાદને માટે સલાપતિ એવો હોવો જોઈએ કે જે પ્રજ્ઞાવાન, આજ્ઞેશ્વર અને મધ્યસ્થદષ્ટિ હોય, પ્રજ્ઞા વગરનો સલાપતિ વાદભૂમિની અંદર કોઈ પ્રસંગ પર તાત્વિક વિષય પર બોલવાનું આવી પડે તો શું બોલી શકશે? એ માટે સલાપતિમાં પ્રથમ ગુણ પ્રજ્ઞા અપેક્ષિત છે. આજ્ઞેશ્વરત્વ ગુણ પણ સલાપતિમાં અતિ આવશ્યકતા ધરાવે છે, નહિ તો કદાચિત કલહ-ફિસાદ ઊભો થતાં વાદકથાનું પરિણામ શું આવે? એ જ પ્રમાણે મધ્યસ્થ દષ્ટિ રાખવાનો પણ સ્વભાવ સલાપતિને માટે અતિ જરૂરનો છે.

સલાપતિનું કર્તવ્ય વાદી, પ્રતિવાદી અને સલાસહોથી પ્રતિપાદિત થયેલા પદાર્થોનું અવધારણ કરવું, વાદમાં કોઈ ઝગડો ઊભો કરે તો તેને અટકાવવો અને વાદ પહોંચા વાદી-પ્રતિવાદીમાં જે પ્રતિજ્ઞા થઈ હોય અર્થાત્ જે હારે તે વિજેતાનો શિષ્ય થાય એવી

યા બીજા પ્રકારની જે પ્રતિજ્ઞા થઈ હોય તેને પૂર્ણ કરાવવી તથા પારિતોષિક આપવું એ છે.

અન્ય વિદ્વાનો વાદ, જલ્પ અને વિતંડા એમ કથાના ત્રણ વિભાગો માને છે. છલ વિગેરેનો પ્રયોગ જેમાં થાય તે કથાને 'જલ્પ' કહેવામાં આવી છે. સ્વપક્ષસ્થાપન તરફ પ્રવૃત્તિ નહિ કરતાં પરપક્ષનો પ્રતિક્ષેપ કરવા તરફ વાગાડંબર ઉઠાવવો એને 'વિતંડા' કહેવામાં આવી છે. આ વિતંડા વસ્તુસ્થિતિએ કથા હોવાને યોગ્ય નથી. જલ્પ કથાનો વાદમાં સમાવેશ થઈ શકે છે. જિગીષુના છ વાદિત્વ યા પ્રતિવાદીત્વમાં જે કથા ચાલે છે, તેને વાદકથા પણ કહી શકાય છે.

વાદકથામાં છલપ્રયોગ ન થાય એ ખરી વાત છે, પણ કદાચિત્ અપવાદ દશામાં છલ પ્રયોગ કરવામાં આવે, તો એથી તે વાદકથા મટી શકતી નથી. 'જલ્પ' ને વાદકથાનો જ એક વિશેષ ભાગ માનીએ તો એ ખોટું નથી.

પ્રકારાન્તરથી વાદના ત્રણ ભેદો પડે છે. શુષ્કવાદ, વિવાદ અને ધર્મવાદ. બકવાદી અધર્માત્માની સાથે જે વાદ કરવો તે 'શુષ્કવાદ' છે. ફક્ત વિજયલક્ષ્મીને આહ્વાનર એવા વાવઢક સાથે જે છલ-જ્ઞાતિપ્રધાન વાદ કરવો તે 'વિવાદ' છે. મધ્યસ્થ, ગંભીર અને બુદ્ધિમાન એવા શાણા મનુષ્યની સાથે શાસ્ત્ર-મર્યાદાપૂર્વક જે વાદ કરવો તે 'ધર્મવાદ' છે. આ ત્રણ વાદોમાં છેલ્લો જ વાદ કલ્યાણ-કારી છે. પહેલો વાદ તો વસ્તુતઃ બકવાદ છે. બીજો વાદ પણ બેખમભરેલો અથવા ફલ રહિત છે. દેશ, સમય, સભા વિગેરે સંયોગો બેઈ તદ્દનુસાર વિવેકપૂર્વક વાદ કરવો. વિજય-લક્ષ્મીને આહ્વાનરની સાથે વાદ કરવો અસ્થાને નથી, પણ સમય, પ્રસંગ યોગ્ય બી લેવો બેઈએ. સામગ્રી અનુકૂળ રહે તેવાની સાથે જે

ઉચિત રીતે વાદ કરવામાં આવ્યો હોય તો શાસનની પ્રભાવના થાય છે અને મહત્ પુણ્ય મેળવાય છે. પરંતુ ઇતર દર્શનીયાદિ બકવાદી, વાક્યપટુ, ધર્મદ્વેષીની સાથે તો ભૂલેચૂકે પણ વાદના પ્રસંગમાં ન ઉતરવું.

ભ૦ હરિભદ્રસૂરિજી સ્વરચિત યોગ-ખિન્દુ અન્યરતનમાં પ્રતિપાદિત કરે છે કે-કુતર્કજનિત વાદ-પ્રતિવાદ વ્યર્થ છે, તત્ત્વ-સિદ્ધિ મેળવવાનું સાધન તો યોગ જ છે.

“एवं च तत्त्वसंसिद्धेयौग एव निबन्धनम् ।

अतो यद् निश्चितैवेयं नान्यतस्त्वीदृशी क्वचित् ।

अतोऽत्रैव महान् यत्नस्तत्त्वप्रसिद्धये ।

પ્રેક્ષાવતા સદા કાર્યો વાદગ્રન્થસ્ત્વકારણમ્ ॥”

અર્થાત્—એ પ્રકારે તત્ત્વસિદ્ધિ મેળવવાનું સાધન 'યોગ' જ છે. યોગથી જેવી રીતે તત્ત્વસિદ્ધિ નિશ્ચિત થાય છે તેવી રીતે બીજાથી થતી નથી. એ માટે એમાં જ (યોગમાં જ) તે તે તત્ત્વોનો યથાર્થ સ્ફુટ પ્રતિભાસ કરવા માટે પ્રેક્ષાવાને પ્રયત્ન કરવો બેઈએ. એને માટે વાદના અન્યો કારણ નથી.

વિદ્વાનોની સભામાં અનેક પ્રકારના વાદ-પ્રતિવાદો થતાં બેવામાં આવે છે, પરંતુ એથી તત્ત્વનો અન્ત પ્રાપ્ત થતો નથી. એ વિષે ધાંચીના બળદનું ઉદાહરણ આપી ઉપાધ્યાય શ્રી યશોવિજયજી ભગવાન આગળ કથન કરે છે કે—

“वादांश्च प्रतिवादांश्च, वदन्तोऽनिश्चितांस्तथा ।
तत्त्वान्तं नैव गच्छन्ति, तिलपीलकवद् गतौ ॥”

ભાવાર્થ—ધાંચીના બળદની આંખે પાટા બાંધેલા હોય છે. તે સવારથી ફરવા માંડે છે, અને ફરતાં ફરતાં સાંજ પૂરી કરે છે. એટલા લાંબા વખત સુખી ભ્રમણ કરવા છતાં તે બળદ ત્યાં ને ત્યાં જ સ્થિત રહેલો હોય છે.

પ્રમાદથી સત્યાનાશ.

(૨)

લેખક-ચોકસી.

ત્રિલોકના સ્વામી ! આજની આપની દેશનાએ, સંજ્યાબંધ આત્માના અંતરદાર ખોલી નાંખ્યા છે; અને મને ખાતરી છે કે એમાંના મોટા ભાગના તો અદ્વકાળમાં જ આરિત્ર ધર્મ સ્વીકારશે. જો સ્થિતિ આમ છે તો થોડો સમય વધુ સ્થિરતા કરવામાં આપ શા સારું સંમત થતાં નથી ? આપની અમૃતવાણી મારા જેવાના હૃદય-દ્રાર પણ ઉઘાડી નાંખે.

ત્રિખંડના માલિક, નેત્રો સામે ભાવીકાળની આગાહીના તાંડવ નૃત્ય આરંભાઈ ગયા છતાં, હંબુય તું સત્ય પારખી શકતો નથી ? કોધાય-માન ઋષિના પગમાં પડી તેં કેટલી પ્રાર્થના કરી ? નતિજો શું આવ્યો ? એથી દ્વારકાનો વિનાશ આવો ઠેલાયો ખરો ? મહિરાતું ટીપું રહેવા ન હીધું છતાં વિનાશની ઝાલરનો નાદ વાગી રહ્યો ! અને એ જેવા તેવાના હાથે નહીં પણ તારા પોતાના હીકરાઓદ્વારા જ ! નજર સામે ભાવી અમંગળની રણભેરી ખજી રહ્યા છતાં જે આત્માઓ પ્રમાદમાં-નિદ્રામાં કિંવા મોહમાં પડ્યા રહે તેમને કેવા સમજવા ? જો કે આજના ઉપદેશથી જેઓનો ઉદ્ધાર થવાનો

છે તેઓ તો જરૂર સંસારને ત્યજી દેવાના છે. એ સંજ્યામાં માત્ર દ્વારામતીની આમ જનતાના જ નહીં પણ તહારા અંતેઉરની રમણીઓ અને પુત્ર-પુત્રીઓનો પણ સમાવેશ થાય છે. અરે ! જેમના નિમિત્તે વિનાશની નોખત વાગી જવાની છે એ શાંખ અને પ્રદ્યુમ્ન પણ પાછળ રહેવાના નથી જ. કહેવાનું એટલું જ છે કે કર્મ-રાજ જેમને વિવર આપે છે અથવા જેઓ કર્મ-રાજના પંજમાંથી છટકી જવાની શક્તિ દાખવે છે તે સર્વ તો અદ્વકાળમાં જ સંયમમાર્ગના પથિક ખનવાના છે. વધુ સ્થિરતા કરવાનો એ પછી કંઈ જ હેતુ નથી. શ્રમણો વિહરતા જ સારા. આ ભૂમિના સારા દિવસો ભરાઈ જવા આવ્યા છે. એ પર વસનારનું પૂન્ય ખવાઈ ગયું છે ! પાપનો ભાર એટલી હદે વધી રહ્યો છે કે એ સામે તારો તો શું પણ ભલભલા ચક્રવર્તીનો પ્રયાસ પણ કારગત નિવડવાનો નથી. જ્યાં વિધિના રાહ આ પ્રકારના છે ત્યાં નથી તો વધુ સ્થિરતા કરવાથી કંઈ ફેર પડવાનો, નથી તો આવી રહેલા ભય સામે આડો હાથ ધરાવાનો, ચેતનારા ચેતી ગયા છે. યાદવ-કુળમાં અવગુણોના ખડકલા થઈ ચૂક્યા છે. કેવલ મહિરાખાન જ નહીં પણ એ ઉપરાંત

આ પ્રમાણે વિકલ્પ જાળોથી ભરેલા વાદ-પ્રતિવાદો કરવા છતાં પણ તેનું ફળ વિકલ્પજનમાં જ સમાપ્ત થાય છે, હૃદયંગમ તત્ત્વપ્રકાશ મળી શકતો નથી અર્થાત્ તત્ત્વ-પ્રકાશ-તત્ત્વસિદ્ધિ તો ઉપર કથિત ‘યોગ’-દ્વારા જ પ્રાપ્ત થાય છે.

કહેવાનો હેતુ એ છે કે-શાસનની પ્રભાવના માટે, શ્રદ્ધામાં સ્થિર થવા તથા અન્યને કરવા માટે ‘ધર્મયાદ’ યુક્ત છે, સિવાય

ખીબ વાદો કુતર્કજનિતા અપ્રશસ્ત હોઈ વ્યર્થ છે. અસ્તુ.

(સદરહુ લેખમાં ‘અધ્યાત્મતત્ત્વલોક ગ્રન્થ’ નું અવતરણ લેવામાં આવ્યું છે. પશ્ચાત્ આ વિષયનો સંબંધ ધરાવતાં યોગ-ગિન્ટુ તથા જ્ઞાનસારના શ્લોકો મૂકી લેખ પૂરો કરવામાં આવ્યો છે. વિકલ્પજન યોગ્ય મજકુર લેખમાં કોઈ ભૂલચૂકને સ્થાન હોય તો સુધારી ક્ષન્તવ્ય લેખવા વિનંતિ છે.)

વિષયવિલાસ, ઇન્દ્રિયમગ્નતા, કર્તવ્યહીનતા, માંસલક્ષણ અને પરસ્પરની ઇર્ષાએ એવી તો ઊડી જડ નાંખી છે કે એ પર સર્વનાશના ઓળા ઉતરે એમાં કંઈ જ નવાઈ નથી. જ્યાં સામુદાયિક પાપના પુંજ ખડકાય ત્યાં વિનાશના આગમન થાય જ, એમાંથી જેમના દિવસો પાધરા છે તેઓ તો મારા ઉપદેશને અનુસરી થોડા કાળમાં જ આ ધરતીને છોડી જવાના; ખાકીના તો અહીં જ ભસ્મીભૂત જનવાના ! કાળની મૂંઝવણમાં એમને કંઈ દિશ સૂઝવાની નહીં ! ભાઈ, ત્હારું દ્વાર ઉઘડવાનું જ નથી. વાસુદેવના ભવ જ નિયાણા પર સર્જ્યા છે. અને એ અધિકારના અંતે નરકગમન એ તો શિલાલેખ સમું નિશ્ચિત છે. એ આત્માને ચારિત્ર ઉદયમાં ન જ આવી શકે.

ઓ, અરિષ્ટનેમી ભગવંત ! આપ સરખાતું સાનિધ્ય મળ્યા છતાં જો મારી આ દશા થવાની નક્કી છે તો પછી સંતસમાગમ માટે જો લાલો વર્ણવાયા છે તેનો કંઈ અર્થ નથી ને ?

વાસુદેવ કૃષ્ણ ! એવો એકાંત ન પકડ. સંતોના પાસા સેવનાર જરૂર કલ્યાણ સાધે છે. સંતની વાણી કર્મઘંટિન ઝાળવામાં અગ્નિની ગરજ સારે છે. પણ એ સર્વ ઓછા અને પાતળા કર્મોવાળાને; ગાઢ કે નિકાચિત કર્મ તો ભોગવવાના જ હોય. આત્માએ, એ વેળા હિંમત રાખવી ઘટે. જો આટલું થાય તો બેઠોપાર. તારે નિરાશ થવાનું કારણ નથી. આવતી ચોવીશીમાં તું પણ મહારા જેવો તીર્થંકર થનાર છે. એટલું યાદ રાખવાનું કે કપરી તાવણીમાં તપાયા વિના કંચન શુદ્ધ ગણાતું જ નથી.

ભગવંત, ભાવી ભાવની અટલ શક્તિનું સાચું ભાન મને આજની આપ સાથેની લાંબી વાત પરથી થયું. પણ એક શંકાનો ઉકેલ

તો હજીપણ નથી લાધ્યો. ઋષિના શ્રાપની વાત સાંભળી હું તેમની સમક્ષ દોડી ગયો અને પુત્રોદ્ધારા થયેલી કદર્યના સંબંધમાં માફી માગી, શાંત થવા તેમજ શ્રાપ પાછો ખેંચવા વિનંતી કરી. પણ તેમણે એક જ જવાબ દીધો કે-તમે જન્મે ભાઈ સિવાય સારાચે નગરનું દહન કરીશ. એમાં રંચમાત્ર મીન-મેખ નહીં થાય. પ્રભુ ! આ રીતે અમારું મૃત્યુ આધું ઠેલાય છે, બીજી બાબત આજ ફેટલાય સમયથી જરાકુમારનો પત્તો નથી ! આપે મારું મૃત્યુ તેના દ્વારા દર્શાવેલું એનો મેજ બેસતો નથી.

કૃષ્ણવાસુદેવ ! જગતમાં જ્ઞાનબળ જ સર્વ-શ્રેષ્ઠ છે. એની સંપૂર્ણતા કેવલજ્ઞાનમાં થાય છે. કેવલીના કથનમાં રંચમાત્ર ફેર પડતો નથી. દ્વારકામાર્થી તું સહીસલામત જઈ શકશે એ જ વાત પુરવાર કરે છે કે તારો દેહ કોઈ અન્ય ધરતી પર પડવાનો છે. એમાં જ ભવિતવ્યતાનો છુપો સંકેત છે. મહાનુભાવ, ભુજબળ પર અણનમ રહેવાની વાત વીસારી મૂકી, મેં જે પૂર્વે કહ્યું હતું તે યાદ કર. અગ્રશીય ન કરતાં, વર્તમાનનો વિચાર કરી, માનવજીવનનું સાર્થક્ય કયા ઉપાયોવડે થાય એનો જ વિચાર કર. ‘હું’ એકલો આવ્યો, એકલો જવાનો અને મારું કોઈ નથી.’ એ જ મંત્ર ગરાબર સમજ લેવા જેવો છે.

તીર્થંપતિ ! યદુકુળમાં મોઢેરા આમૂષણ સમા ભગવાન નેમિનાથ ! ‘હું’ આપના ચરણમાં વારંવાર વંદન કરું છું. આપે કહેલ કિમતી સૂત્ર પર જ હવેથી હું નજર ઠેરવીશ.

પ્રભુ શ્રી મહાવીરદેવે ‘સમયં મા પમાણ’ એ સૂત્ર પર કેમ ભાર મૂક્યો એ પૂર્વે બેયું તેમ યુગાદિ જિનેશના કાળના ઉદાહરણોથી

સ્પષ્ટ સમજાયું આજે શ્રી નેમિનાથના ઉદ્દેશ-ખથી એની વિશેષ પ્રતીતિ થાય છે.

નિયાણું કરી દ્વીપાયન ઋષિ દેવયોનિમાં પહોંચ્યા. વિભંગજ્ઞાને પૂર્વલવ જોયો અને પ્રતિજ્ઞા મુજબ કનક કાંગરાવાળી વિષ્ણુની દ્વારામતીને અગ્નિ ચાપ્યો. એમના આગમન પૂર્વે મદિરાના યથેચ્છ પાનથી ભાનભૂ લેલા-મર્યાદા મૂકી કામાંધ બનેલા યાદવો એક બીજાનો ટોટો પીસી રહ્યા હતા. આમ ‘દાઝ્યા પર ડામ’ જેવી દશા પ્રવર્તી રહી ! નાશભાગ અને રોકકળે મર્યાદા મૂકી ! જ્યાં ચારે બાજુ દાવાનળ લાગ્યો હોય ત્યાં શું ચીજ સાથે લેવાય અને કોણ કોને બચાવી શકે ? યમરાજની ભીષણુ લીલા સર્વત્ર વર્તી રહી.

અહા ! પેલો રથ પૂર ઝડપે દોડી રહ્યો છે. અરે નગરીના મુખ્ય દ્વારને પણ વટાવી ગયો ! અરે પણ પેલું કોણ ઉથલી પડ્યું ? અને એમાં બેઠું છે કોણ ?

ઓહ ! આ તો ત્રિખંડાધિપતિ કૃષ્ણવાસુદેવ, બાબુમાં બેઠેલા તેમના વડિલ જાતા બળદેવ ! ભારતવર્ષમાં જેમની હાક વાગતી હતી એવી બાંધવબેલડી ! ઉથલી પડનાર એમનો સારથિ ! એ વસ્ત્ર ખાંખેરી, પુનઃ રથ પર ચઢવા બય ત્યાં તો અવાજ સંભળાયો:-

સખૂર, કેવલ બે જ જણા જઈ શકશો. સારથિનું કલેવર તો આ ભૂમિમાં જ ભસ્મીભૂત થવાનું !!

બાણે પૂર્વનું શૌર્ય સાવ મરી ગયું હોય તેમ ઉભય બંધુઓએ, આ સાંભળ્યું. એક હરફ સરખો પણ ન ઉચ્ચાર્યો ! રથમાંથી બળદેવે બહાર આવી અશ્વોની લગામ હાથમાં લીધી; અને ધીખતી ધરતીને રામરામ કર્યા !

આનું નામ જ ભવિતવ્યતા ! વિધિના લેખ તે આ. ખાર યોજનના વિસ્તારવાળી

દ્વારકાનગરી જોતજોતામાં હતી ન હતી થઈ ગઈ !

રથ વસ્તીવાળો પ્રદેશ છોડી ઘણે દૂર આવી પહોંચ્યો. અરણ્યના આ ભાગમાં ઊંચા વૃક્ષો સિવાય ભાગ્યે જ બીજું કંઈ નજરે ચઢતું ! વનના પ્રાણીઓ સિવાય કોઈ દેખાતું પણ નહીં.

કૃષ્ણ વાસુદેવે રથ ઊભો રખાવ્યો અને વડિલ બંધુને ઉદ્દેશીને કહ્યું કે—

લાઈ મરણને તો આધું ઠેલી દીધું પણ તૃષા કપરી લાગી છે માટે કોઈપણ સ્થળેથી પાણી લાવો તો ઠીક થઈ પડે. વાસુદેવ પ્રત્યે અતૂટ પ્રીતિવાળા બળદેવે અશ્વોને છોડી નાંખ્યા અને તરત જ પોતે જળની શોધમાં નીકળી પડ્યા. એકાદ વૃક્ષને અઢેલી વાસુદેવ પણ પોતાની નજર સામે જે બની ગયું એનો વિચાર કરતાં આડા પડખે થયા. માંડ થોડી પળો વીતી હશે ત્યાં તો સરસર કરતું એક બાણ આવી વાસુદેવની છાતીમાં ભોંકાયું !

અરસર, આ કયા પાપીનું કામ છે એમ બોલતા તે બેઠા થયા. માનવનો અવાજ સાંભળી તીર ફેંકનાર વ્યક્તિ હોડતી આવી. અને પાસે આવતાં જ વાસુદેવની છાતી લોહીવાળી નિરખી આભી બની ગઈ ! હિંમત એકઠી કરી બોલી કે—મોટા ભાઈ, આપ અહીં એકાકી ક્યાંથી ? મેં તો ચમકતી આંખ જોઈ, કોઈ મૃગલું હશે એમ કલ્પના કરી, નિશાન લીધેલું, મારો અપરાધ માફ કરો. આપના મૃત્યુમાં કારણભૂત બનવા ન પામું એ અર્થે તો ઘર છોડી અરણ્યવાસ સ્વીકાર્યો. આમ છતાં આપ સરખા વડિલના પ્રાણ લેવામાં આખરે હું જ કારણરૂપ બન્યો ! આપ એકલા અહીં ક્યાંથી આવી ચઢ્યા એ તો કહો.

ભાઈ, જરાકુમાર તું જરા પણ શોક ન

કરીશ. મને ડગલે પગલે તીર્થપતિ શ્રી નેમી-શ્વરના વચનની ખાતરી થતી આવી છે. હોણહાર મિથ્યા નથી થતું એ વાત સો ટકા સાચી પુરવાર થઈ છે. દ્વારકાના સર્વનાશમાંથી હું ને બળભદ્ર માત્ર બે જ જીવતા નીકળી આવ્યા ! જેઓએ દીક્ષા લીધી એ સર્વ બચી ગયા. બાકીના સર્વ-નાના બાળકો સુદ્ધાંત-દ્રીપાયન ઋષિની હુતાશનીમાં બળીને ભસ્મીભૂત બન્યા ! વિધિના ચોપડે મારો અંત તારા હાથે નિર્માણ થયેલો એટલે અહીં આવી ચલ્યો અને યમનો અતિથિ થયો. આ બધો કર્મરાજનો ખેલ છે. ભાઈ, તું તો નિમિત્ત માત્ર છું. શરણુરૂપ એક જ ધર્મ જ છે. પણ અહીંથી તું સત્વર વિદાય થઈ જા. પાણી લેવા ગયેલ બળભદ્ર આવી પહોંચશે અને આ વાત જાણશે તો મારા પ્રત્યેના ગાઠ રનેહને લઈ તને જીવતો નહીં જવા દે. બનનાર બની ગઈ ! ખેર, તું જલ્દી ચાલ્યો જા.

તીર્થપતિના વચનોની અસર વાસુદેવ શ્રી કૃષ્ણના હૃદયમાં રમતી હતી એટલે જ જરા-કુમાર ઘાતક છતાં બચી ગયો ! પણ પળો વીતવા માંડી તેમ તૃપાની પીડાએ જોર કર્યું અને આયુ-દોરી તૂટવા લાગી ! ત્રીજી નરકમાં જવાનું હોવાથી ‘જેવી ગતિ તેવી મતિ’ એ ઉક્તિ અનુસાર પરિણામ બદલાયા ! વિચાર-સરણીએ પદો લીધો. ‘મારા જેવા ત્રણ ખંડનાં ઘણીને, અરે અજોડ મહારથીને એ જરાકુમાર વીંધી નાંખે અને જીવતો જાય ! મારું ધનુષ્ય ક્યાં ગયું ? મારા હાથમાં આવે તો એક જ બાણે એને વીંધી નાંખું ! હું કોઈ નાનોસુનો આદમી નથી. હું તો વાસુદેવ. જરાકુમાર જેવા તો હજારોને ધૂળ ચાટતા કરી નાંખ્યા !’ આવા રૌદ્ર ધ્યાનમાં હંસલો ઊડી ગયો.

બળભદ્ર પાણી લઈ આવ્યા. એણે વાર-વાર ભાઈને યોદ્ધાવવા લાગ્યા. જળ પીવા

આગ્રહ કરવા માંડ્યો પણ જવાબ ન મળ્યો. શબને ખસે નાંખી મહિનાઓ સુધી ભસ્મ્યા. આખરે દેવવચને અગ્નિસંસ્કાર કર્યો અને પોતે સાધુ બન્યા.

વર્તમાન સમાચાર.

(૧)

પંજાબ વિહાર.

આચાર્યવર્ય શ્રીમદ્ વિજયવલ્લભસૂરીશ્વરજી મહારાજ સપરિવાર લુધીયાનાથી વિહાર કરી મ. સુ. ત્રીજે માલેરકોટલા કે જ્યાં પાંચ છ વરસે પધારતા હોવાથી શ્રી સંઘમાં અજગ્ય ઉત્સાહ હતો. ત્યાં પધારતા તેઓશ્રીને શ્રી સંઘ તથા અન્ય દિન્દુ, શિખ તથા મુસલમાનો તરફથી જુદા જુદા ચાર સન્માનપત્ર અર્પણ થયાં હતાં અને આચાર્ય મહારાજે સંપ વિષે સચોટ ઉપદેશ આપ્યો હતો. મા. સુ. અગિયારસે આચાર્ય શ્રીજીએ પોષ સંક્રાન્તીનું નામ સંભળાવી સુંદર ઉપદેશ આપ્યો હતો અને મ. વ. ત્રીજે અહીંથી વિહાર સમયે શ્રીમાન્ દિવાન સાહેબ આદિ અધિકારી વર્ગની હાજરી આકર્ષક હતી.

આચાર્યશ્રીજી દગદમંડી, ગુર્જરવાલ, લુધીયાના, ફલોર આદિ યત્ર પો. સુ. આઠમે ફગવાડી પધાર્યા જ્યાં લાલા ખાલુરામજીની ધર્મપત્નીની ઓળી પૂરી થઈ તે નિમિત્તે શ્રી નવપદજીનું ઉદ્ઘાટન કરવામાં આવ્યું અને નવમીએ વરઘોડો ચડાવવામાં આવ્યો હતો. અગિયારસના રોજ આચાર્યશ્રીજીએ બે ત્રણ હજારની નર-નારીઓની સભાને રતોત્રો-પૂર્વક માધ સંક્રાન્તીનું નામ સંભળાવ્યું હતું અને બપોરના નવપદજીની પૂજા ઘણી જ ઠાઠમાંથી ભણાવવામાં આવી હતી. અહીંથી આચાર્યશ્રીજીએ નકોદર તરફ વિહાર કર્યો છે.

શ્રી સંઘપતિ ચરિત્ર. (ભાષાંતર)

શ્રી ઉદયપ્રભસૂરિવિરચિત ધર્મભિયુદય મહાકાવ્ય (અપરનામ શ્રી સંઘપતિ ચરિત્ર) નું આ શુદ્ધ સરલ ગુજરાતી ભાષાંતર છે. જેનો રચના કાળ સં. ૧૨૬૦ લગભગ છે. આ ગ્રંથની મહામાત્ર વસ્તુપાળે પોતાના હસ્તાક્ષરથી લખેલ પ્રત ખંભાતના પ્રાચીન ભંડારમાં મોજીદ છે.

આ મૂળ ગ્રંથનું ઘણાજ પરિશ્રમપૂર્વક સંશોધન પ્રવર્તક શ્રી કાન્તિવિજયજી મહારાજના વિદ્વાન સુશિષ્ય સ્વર્ગસ્થ મુનિરાજ શ્રી ચતુરવિજયજી મહારાજ તથા વિદ્યમાન સાક્ષરવર્ચ મુનિરાજ શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજે કરી આ સભા તરફથી પ્રગટ કરવો કૃપાની રાહે આજ્ઞા કરી હતી. મૂળ ગ્રંથ પૂર્ણ છપાઈ રહેવા દરમિયાન ભારતીય વિદ્યાભવનને શ્રી બહાદુરસિંહજી સીંધિ ગ્રંથમાળાનું ખાતું સુપ્રત થયેલ, તે ખાતા તરફથી વિવિધ સાહિત્યના પ્રાકૃત, સંસ્કૃત અનેક ગ્રંથો પ્રકટ થાય છે, તેમના તરફથી આ ગ્રંથ પ્રગટ કરવા સાક્ષરવર્ચ ઇતિહાસવેત્તા શ્રી જિનવિજયજી સાહેબ તરફથી સાક્ષરવર્ચ મુનિરાજ શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજને વિનંતિ થઈ. આ ગ્રંથ મૂળ કાવ્યરૂપે એટલો સુંદર, વિદ્વતાપૂર્ણ, અનુપમ રચનાયુક્ત હોવાથી ભારતીય વિદ્યા ભવન સિંધિ ગ્રંથમાળા તરફથી પ્રકાશન થાય તો જૈન સાહિત્યના આ અપૂર્વ ગ્રંથની જૈનેતર સાક્ષરો, સાહિત્યકારો, દર્શન શાસ્ત્રના અભ્યાસીઓ, ઇતિહાસવેત્તાઓ, વગેરેમાં જૈન સાહિત્ય માટે અતિ ગૌરવરૂપ થાય તેમ સાક્ષરવર્ચ મુનિરાજ શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજે સભાને જણાવતાં મહારાજશ્રીની તેમ કરવાની આજ્ઞા સ્વીકારી તે મૂળ ગ્રંથ ભારતીય વિદ્યા ભવનને સુપ્રત કરેલ છે, જેનું ગુજરાતી ભાષાંતર સભા તરફથી છપાય છે.

જેના પંદર સર્ગોમાં નીચે પ્રમાણે ઐતિહાસિક વર્ણનો અને કથાઓ આવેલ છે. પ્રથમ તીર્થયાત્રા વર્ણન, તેની ઉપયોગી વિધિવિધાન વગેરે, ત્યારબાદ શ્રી ઋષભદેવ પ્રભુનું સંક્ષિપ્ત જીવન, ભરત દિગ્વિજયજી બાહુબળી વ્રતવર્ણન, શ્રી શત્રુંજય મહાતીર્થની ઉત્પત્તિ, ભરતનિર્વાણ હકીકત, શ્રી શત્રુંજય મહાત્મ્ય કીર્તન વગેરે નવીન જાણવા જેવી હકીકતો, જંબૂસ્વામીનું વિસ્તારપૂર્વક ચરિત્ર, તપ મહાત્મ્ય ઉપર યુગબાહુ ચરિત્ર, દીન અનુકંપા ઉપર શ્રી નેમિનાથ ચરિત્ર, વસુદેવયાત્રાવર્ણન, કૃષ્ણરાજ્ય અને વિજયવર્ણન વસ્તુપાળ સંઘયાત્રા વર્ણન, છેવટે ગ્રંથકર્તાએ પ્રશસ્તિ લખી છે. આ ગ્રંથ સુમારે આદીસ ફોર્મ કાઉન આઠ પેજમાં, તૈયાર થશે શ્રી શત્રુંજય, શ્રી ગિરનારજી, શ્રી આબૂજી વગેરે તીર્થો તથા શ્રી આદિનાથ પ્રભુ નિર્વાણ, તથા વસ્તુપાળ વગેરેના સુંદર ફોટાઓ તથા અન્ય સાધનો મળશે તો વિશેષ ફોટાઓ સાથે સુંદર બેરંગી કવર બેંકેટ, પાકુ બાઈન્ડીંગ, ઉંચા કાગળો ઉપર સુંદર ગૂજરાતી અક્ષરોવડે પ્રસિદ્ધ કરવામાં આવશે. ગ્રંથનો પોણો લાગ છપાઈ ગયો છે. થોડાક માસમાં પ્રસિદ્ધ થશે. વિશેષ હકીકત હવે પછી. અસુક કેપીઓની અત્યારથી સભા પાસે ગ્રાહકો તરફથી માગણી થઈ છે, જેથી જીજ્ઞાસુઓએ જલદી નામ નોંધાવવા. અમારા પ્રકાશન-સાહિત્ય માટે વિશેષ વિવેચનની જરૂર નથી એ તો જૈન જગતમાં સુપ્રસિદ્ધ છે.

લખો-

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા-ભાવનગર.

ચાલતી તેને પ્રાધાન્યપણું આપી રચેલા આ કાવ્યો છે. આ કાવ્યોના કર્તા કવિઓની પ્રતિભા પણ તેમાં તરી આવે છે.

આ ગ્રંથમાં કાવ્યો, તથા રાસોનો ગુજરાતી ભાષામાં સાર, કર્તા મહાશયો કયા કયા ગચ્છના હતા તે, તેમજ તેઓશ્રીના ગચ્છોના નામો, ગ્રહરથોના નામો તમામ મહાશયોના રચણો, સંવત સાથે આપી આ કાવ્ય સાહિત્યની સુંદર અને સરલ ઉપયોગી રચના બનાવી છે. ૫૦૦ પાંચસોહ કરતાં વધારે પાના છે. કિંમત રૂ. ૨-૧૨-૦, પોસ્ટેજ અલગ.

શ્રી કુમાર વિહાર શતક ગ્રંથ.

શ્રી રામચંદ્ર ગણિ કૃત મૂળ અને મુદ્રાભૂષણ ગણિ કૃત અવચૂરિ અને તેનો ગુજરાતીમાં ભાવાર્થ વિશેષાર્થ સહિત.

તેરમા સૈકામાં રસ અને અલંકારના ચમત્કારથી વિભૂષિત અસાધારણ નૈસર્ગિક આ ખંડકાવ્યની રચના થયેલી છે. પરમાદત કુમારપાળ મહારાજએ પાટણમાં પોતાના પિતા ત્રિભુવનપાળના નામથી બનાવેલ શ્રી કુમાર વિહાર જૈન મંદિર અને આચાર્ય શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય મહારાજે પ્રતિષ્ઠા કરેલ શ્રી પાર્શ્વનાથ ભગવાનની સ્તુતિરૂપ આ કાવ્યની રચના હોવા સાથે તે મંદિરનું ચમત્કારિક વર્ણન આપેલ છે. તે મંદિરમાં અને મુખ્ય પ્રાસાદની અંદર ૧૨૫ અંગુલ ચન્દ્રકાન્ત મણીની પાર્શ્વનાથ ભગવાનની પ્રતિમા હતી. સર્વ કળશો અને સ્તંભો સુવર્ણના હતા. એકંદરે તે જિનમંદિર હદ કોટી દ્રવ્ય ખર્ચથી કુમારપાળ મહારાજે બંધાવ્યું હતું. તેનું વર્ણન છે. કાવ્યની રચના સાથે તેનું ગુજરાતી ભાષાંતર પણ આપવામાં આવ્યું છે. ૨૫૦ પાનાનો આ ગ્રંથ છે. કિં. રૂ. ૨-૦-૦. આટલેપર ઉપર છપાયેલ છે.

શ્રી ઉપયોગી ચરિત્રો.

આદર્શ-જગતવંદનીય સતી શ્રી સીતાજીનું ચરિત્ર, ૨ શ્રી દમયંતી ચરિત્ર, એ મહાસતીઓના સુંદર જીવન ચરિત્ર કોઇપણ જૈન બહેનોને આદર્શ થવા માટે ખાસ ઉપયોગી છે. છપાવવાની યોજના વિચારાય છે, આત્મકલ્યાણની ઇચ્છાવાળા, કોઈ પણ જૈન બંધુ કે બહેનના ફોટા, જીવનવૃત્તાંત આ ગ્રંથોમાં આપવામાં આવશે. યોજના ખર્ચ માટે અમેને લખી જણાવે સંતોષકારક ખુલાસો આપવામાં આવશે.

ગુજરાતી ભાષાના તૈયાર થતાં ગ્રંથો.

૧ શ્રી વસુદેવ હિંદિ ગ્રંથ. (શ્રી સંઘદાસ ગણિકૃત ભાષાંતર.)

તત્ત્વજ્ઞાન અને બીજી ઘણી બાબતોને પ્રમાણિક ઠરાવવા સાદરૂપ આ ગ્રંથનું મૂળ બહુજ પ્રયત્નપૂર્વકનું સંશોધન સદ્ગત મુનિરાજશ્રી ચતુરવિજયજી મહારાજ તથા વિદ્યમાન સાક્ષરવર્ધ મુનિરાજ શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજે કરી જૈન સમાજ ઉપર મહાન ઉપકાર કર્યો છે. ભારતનો ઇતિહાસ તૈયાર કરવા માટે અનેક અને બહુ જ પ્રાચીન ગ્રંથ છે. આવા બહુમૂલ્ય ગ્રંથનું ભાષાંતર વિદ્વાન બંધુ રા. રા. ભોળીલાલ જ. સાંડેસરા અમદાવાદવાળા પાસે તૈયાર કરાવેલ છે. કોઈ પુણ્યવાન અને સુકૃતની લક્ષ્મી પામેલ જૈન બંધુનું નામ આ ગ્રંથમાં ફોટા અને જીવનચરિત્ર સાથે જોડાય તેમ ઇચ્છીએ છીએ. આ ગ્રંથમાં અનેક ઐતિહાસિક સામગ્રી, અનેક જાણવાયોગ્ય વિષયો અને સુંદર કથાઓ આવેલી છે.

છપાતાં ગુજરાતી ગ્રંથો.

૨ કથારત્નકોષ.

૪ શ્રી મહાવીરદેવના વખતની મહાદેવીઓ.

૩ શ્રી સંઘપતિ ચરિત્ર.

૫ શ્રી પાર્શ્વનાથ ચરિત્ર.

જે કે છપાઈ રહેતાં શુભારે એ હજાર પાનાનું સુંદર વાંચન થશે. આવી સખ્ત મોંઘવારી છતાં સબા

(અનુસંધાન ટાઇટલ પાનું ૪)

Reg. No. B. 431

આ ઉત્તમોત્તમ સુંદર સાહિત્યના પ્રકાશનનું કાર્ય ઉદ્દેશ પ્રમાણે કરે છે. નવા થનારા છાપક મેમ્બરને લાભ લેવા જેવું છે. જલદી નામ નોંધાવો.

નાં. ૧ માં આર્થિક સહાય આપનાર બહુઓનું જીવનચરિત્ર ફોટા સાથે આપવામાં આવશે.

શ્રી તપોરત્ન મહોદધિ (બીજી આવૃત્તિ.) તૈયાર છે.

આગમો તથા પૂર્વાચાર્યકૃત ગ્રંથોમાંથી સંશોધન કરી ૧૬૨ તપોના નામ, તેની વિધિવિધાન દરેક તપોની ક્રિયાઓ સહિતની તેની હકીકતો ગુજરાતીમાં શાસ્ત્રીય ટાઇપથી પ્રતાકારે શુભારે ૧૭ ફોર્મ સુમારે બશેઠ પેજમાં છપાઇ તૈયાર થઈ ગયેલ છે. કિંમત લેઝર પેપરના રૂ. ૨-૮-૦ ગ્લેઝર પેપરના રૂ. ૨-૦-૦

દેવાધિદેવ શ્રીતીર્થંકર ભગવાનોના સુંદર ચરિત્રો.

નીચેના ગ્રંથોની માત્ર થોડી કોપીઓ સિલકે છે. ફરી તે પણ છપાઇ શકે તેમ નથી, જલદી લાભ લેવા જેવું છે—

- ૧ શ્રી સુપાર્શ્વનાથ ચરિત્ર (બીજો ભાગ) રૂ. ૨-૮-૦ ૩ શ્રી ત્રિમળનાથ ચરિત્ર રૂ. ૨-૦-૦
૨ શ્રી ચંદ્રપ્રભુ ચરિત્ર રૂ. ૨-૦-૦

સત્વશાળી અને આદર્શ પુરુષોના ચરિત્રો.

શ્રી સુમુખ નૃપાદિ ધર્મ પ્રભાવકાનો કથા (સચિત્ર) ૧-૦-૦ શ્રી જૈન નરરત્ન “ભામાશાહ” ૨-૦-૦
શ્રી પૃથ્વીકુમાર (સુકૃતસાગર) ચરિત્ર ૧-૦-૦ શ્રી સમરસિંહ ચરિત્ર શત્રુંજયનો પંદરમો ઉદ્ધાર ૦-૪-૦
શ્રી કર્માશાહ ચરિત્ર શત્રુંજયનો સોળમો ઉદ્ધાર ૦-૪-૦ શ્રી કલિંગયુદ્ધ અને મહારાજા ખારવેલ ૦-૧૨-૦
શ્રી વિજય્યાનંદસૂરિ ૦-૮-૦. દરેક ગ્રંથ પ્રભાવશાળી મહાન નરરત્નના ચરિત્ર સાથે ખાસ મનન કરવા જેવા, ઉપદેશક અને સાદી અને સરળ ભાષામાં, સુંદર ટાઇપ, આકર્ષક આઇન્ડીંગ અને ઉંચા કાગળોમાં પ્રગટ થયેલ છે. પોસ્ટે જ સર્વનું અલગ.

શ્રી ચારિત્ર રત્ન ગણિ-વિચિત્ર—

શ્રી દાનપ્રદીપ—

પંદરમા સૈકામાં ૬૬૭૫ શ્લોક પ્રમાણ રચેલા આ ગ્રંથનું આ સુંદર અને સરલ ગુજરાતીભાષાંતર છે. જિનાગમરૂપી અગ્નિ પાસેથી વિવિધ પ્રકારના અર્થરૂપી તેજને ગ્રહણ કરી જિન શાસનરૂપી ધરમાં દાનરૂપી દીવાને પ્રગટ કરવા, આ ગ્રંથની ખાર પ્રકાશમાં રચના કરી છે. દાનના અનેક ભેદો-પ્રકારો, તેના આચારોનું વર્ણન અને તે ઉપર દાનવીરોના ઉત્તમ ૪૨ સુંદર મનન કરવા યોગ્ય સુંદર ચરિત્રો-સુંદર કથાઓ સાથે આપવામાં આવેલ છે. સાથે દેશથી અને સર્વથી દયાનું વિવેચન, દાનના શુભો અને દોષોનું વર્ણન વગેરે હકીકત વિસ્તારથી આપેલ છે. જીવનને સન્માર્ગ-દર્શક, પિતા પેઠે સર્વ ઇચ્છિત આપનાર, માતાની પેઠે સર્વ પીડા દૂર કરનાર, મિત્રના પેઠે હર્ષ વધારનાર, મહા મંગળરૂપ, આત્મજ્ઞાનની ભાવનાઓ સ્ફુરિત કરનાર, નિર્માળ સમ્યક્ત્વ, શ્રાવકત્વ, પરમાત્મત્વ પ્રગટ કરાવનાર દેહીપ્રમાન દાનધર્મરૂપી દીવો જિન પ્રવચનરૂપી ધરને વિષે ચોતરફ પામી અનેક જીવોને મોક્ષ પ્રાપ્ત કરાવે છે. એકંદરે આ અપૂર્વ ગ્રંથ નિરંતર પઠન પાઠન કરવા જેવો છે. ૫૦૦ પાનાનો ઉંચા પેપર ઉપર સુંદર ગુજરાતી ટાઇપમાં છપાયેલ છે. કિં. રૂ. ૩-૮-૦ પોસ્ટેજ જુદું.

મુદ્રક : શાહ શુભાનંદ લલિતભાઈ : શ્રી મહોદધિ પ્રિન્ટિંગ પ્રેસ : દાણાપીઠ-ભાવનગર.